

Chambre des Représentants

SESSION 1962-1963.

21 JANVIER 1963.

PROJET DE LOI

portant approbation du Traité d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale entre le Royaume de Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et le Royaume des Pays-Bas, et du Protocole concernant la responsabilité civile pour les agents en mission sur le territoire d'une autre Partie, signés à Bruxelles, le 27 juin 1962.

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le projet de loi que nous avons l'honneur de soumettre à vos délibérations porte approbation du Traité Benelux d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale et du Protocole concernant la responsabilité civile pour les agents en mission sur le territoire d'une autre Partie, signés à Bruxelles, le 27 juin 1962.

Les projets de Traité et de Protocole ont été approuvés le 28 octobre 1961 par le Conseil Interparlementaire Consultatif du Benelux qui a toutefois prié les Gouvernements de prendre en considération un amendement proposé par sa commission de législation pénale, civile et commerciale et qui a trait à l'article 19, 2° du Traité. La Commission, en vue d'assurer les droits de la défense en cas de procédure sommaire d'extradition, avait proposé d'ajouter à cette disposition une phrase prévoyant que la personne arrêtée a le droit de se faire assister par un conseil. Cet amendement ayant été approuvé par les trois Gouvernements, le texte de l'article 19, 2° a été complété dans le sens désiré par le Conseil Interparlementaire.

Si, contrairement à la pratique suivie habituellement pour les conventions d'extradition, le Traité est soumis à votre approbation c'est que sur plusieurs points et notamment par l'abandon de la liste des faits pouvant donner lieu à extradition, il s'écarte de la loi du 15 mars 1874 sur les extraditions.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1962-1963.

21 JANUARI 1963.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van het Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België, het Groot-hertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en van het Protocol betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor ambtenaren die optreden op het grondgebied van een andere Partij, ondertekend op 27 juni 1962, te Brussel.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het wetsontwerp dat wij de eer hebben U ter beraadslaging voor te leggen, behelst goedkeuring van het Benelux-verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken en van het protocol betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor de ambtenaren die optreden op het grondgebied van een andere partij, ondertekend te Brussel op 27 juni 1962.

De ontwerpen van verdrag en van protocol werden op 28 oktober 1961 goedgekeurd door de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad die nochtans de regeringen verzocht heeft een amendement in aanmerking te nemen dat werd voorgesteld door zijn Commissie voor strafrecht, burgerlijk en handelsrecht en dat betrekking heeft op artikel 19, 2°, van het Verdrag. De Commissie had, om de rechten van de verdediging te verzekeren in geval van verkorte uitleveringsprocedure, voorgesteld aan deze bepaling een zin toe te voegen waarin gesteld wordt dat de aangehouden persoon het recht heeft zich te laten bijstaan door een raadsman. Toen dit amendement aangenomen was, werd de tekst van artikel 19, 2°, aangevuld in de zin die door de Interparlementaire Raad was gewenst.

Als dit verdrag, in tegenstelling met het heersende gebruik in zake uitleveringsverdragen, aan uw goedkeuring wordt onderworpen, dan is dit omdat het op verscheidene punten en inzonderheid door het weglaten van de lijst van feiten die tot uitlevering kunnen leiden, afwijkt van de wet van 15 maart 1874 op de uitleveringen.

Un exposé des motifs commun établi par les trois Gouvernements est repris ci-dessous.

Telles sont, Mesdames, Messieurs, les considérations auxquelles donnent lieu le projet qui vous est soumis et qui dans le domaine de l'entraide judiciaire, est de nature à renforcer les relations entre les trois pays du Benelux.

*Le Vice-Premier Ministre
et Ministre des Affaires étrangères,*

Le Ministre de la Justice,

ANNEXE A L'EXPOSE DES MOTIFS.

I. PROJET DE TRAITE d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale entre le Royaume de Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et le Royaume des Pays-Bas.

II. PROJET DE PROTOCOLE concernant la responsabilité civile pour les agents en mission sur le territoire d'une autre Partie.

I. — Projet de Traité Benelux d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale.

Exposé des motifs.

Généralités.

L'extradition entre les trois pays est actuellement régie par les conventions suivantes : entre la Belgique et le Grand-Duché de Luxembourg, par la convention du 23 octobre 1872 et les déclarations additionnelles des 21 juin 1877, 25 avril 1893, 16 novembre 1899 et 24 août 1926; entre les Pays-Bas et la Belgique, par la convention du 31 mai 1889 et les conventions additionnelles des 14 février 1895 et 12 novembre 1927; entre le Grand-Duché de Luxembourg et les Pays-Bas, par la convention du 10 mars 1893.

Ces conventions sont toutes établies suivant le système classique et comportent l'énumération limitative d'un nombre restreint d'infractions graves pour lesquelles l'extradition est accordée. Les demandes d'extradition se font par la voie diplomatique. Ces conventions ne règlent que d'une façon très sommaire l'entraide judiciaire en matière pénale.

Il est évident que les conventions existantes ne répondaient plus aux exigences résultant des relations entre les pays du Benelux. Cette lacune s'aggraverait encore par la réalisation de l'Union Economique et Douanière, ces relations devenant plus fréquentes et s'intensifiant davantage. Aussi la Commission Benelux pour l'étude de l'unification du droit avait-elle fait un choix pleinement justifié en rangeant cette question parmi les premiers objets de ses préoccupations. En octobre 1952, la Commission présenta au choix des trois Gouvernements divers projets de traités d'extradition.

Avant que ces projets ne fussent soumis aux Gouvernements, la révision du droit de l'extradition était venue en discussion au sein du Conseil de l'Europe. Le 8 décembre 1951, l'Assemblée Consultative avait approuvé une recommandation tendant à l'élaboration d'un traité d'extradition européen. Un comité d'experts fut créé en 1953 et ses travaux aboutirent à la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957.

Cette convention ne réglait pas l'entraide judiciaire en matière pénale. De l'avis général, cette question avait pris une telle importance qu'on ne pouvait plus se contenter de la régler par une simple disposition ajoutée à une convention d'extradition, mais qu'il était recommandable d'en faire une étude plus approfondie et de lui consacrer

Een gemeenschappelijke memorie van toelichting, opge-
maakt door de drie Regeringen is hieronder opgenomen.

Dit zijn, Mevrouwen, Mijne Heren, de beschouwingen die ingegeven worden door het ontwerp dat U wordt voor-
gelegd en dat, op het gebied van de rechtshulp, de betrek-
kingen tussen de drie Beneluxlanden kan verstevigen.

*De Vice-Eerste-Minister
en Minister van Buitenlandse Zaken,*

De Minister van Justitie,

BIJLAGE AAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING.

I. ONTWERP-VERDRAG aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg.

II. ONTWERP-PROTOCOL betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor ambtenaren die optreden op het grondgebied van een andere Partij.

I. — Ontwerp Benelux-verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken.

Memorie van toelichting.

Algemeen.

De uitlevering tussen de drie landen wordt thans beheerst door de volgende overeenkomsten : tussen België en het Groothertogdom Luxemburg door de overeenkomst van 23 oktober 1872, en de aanvullende verklaringen van 21 juni 1877, 25 april 1893, 16 november 1899 en 24 augustus 1926; tussen België en Nederland door de overeenkomst van 31 mei 1889 en de aanvullende overeenkomsten van 14 februari 1895 en 12 november 1927; tussen het Groothertogdom Luxemburg en Nederland door de overeenkomst van 10 maart 1893.

Deze overeenkomsten zijn alle opgezet volgens het klassieke systeem, waarbij een beperkt aantal ernstige misdrijven, waarvoor uitlevering wordt toegestaan, limitatief wordt opgesomd. De verzoeken tot uitlevering vinden plaats langs de diplomatieke weg. De rechtshulp in strafzaken vindt in deze overeenkomsten slechts in zeer beperkte mate regeling.

Het was duidelijk dat de bestaande overeenkomsten niet meer beantwoordden aan de eisen die de tussen de Beneluxlanden bestaande betrekkingen stelden. Dit tekort zou nog verergeren wanneer deze betrekkingen door het tot stand brengen van de Economische en de Douane Unie frequenter en meer intensief zouden worden. De keuze die de Beneluxstudiecommissie tot eenmaking van het recht maakte door dit ontwerp als een van de eerste in behandeling te nemen was dan ook ten volle gerechtvaardigd. In oktober 1952 bood de commissie aan de drie Regeringen enkele ontwerpen voor een uitleveringsverdrag aan.

Nog vóór de commissie haar ontwerpen aan de Regeringen aanbod was de herziening van het uitleveringsrecht in het kader van de Raad van Europa aan de orde gesteld. Op 8 december 1951 aanvaardde de Raadgevende Vergadering een aanbeveling tot het opstellen van een Europees uitleveringsverdrag. In 1953 werd een werkgroep van deskundigen ingesteld, waarvan de werkzaamheden leidden tot het Europees uitleveringsverdrag van 13 december 1957.

Dit verdrag regelde niet de rechtshulp in strafzaken. Algemeen was men van oordeel dat dit onderwerp zozeer in belang was toegenomen dat er niet meer mee kon worden volstaan het in een enkele aan een uitleveringsovereenkomst toegevoegde bepaling te regelen, doch dat het aanbeveling verdiende dit onderwerp meer diepgaand te doen

une convention distincte. Immédiatement après la clôture des travaux relatifs à la convention européenne d'extradition furent entamés les travaux préparatoires à une convention européenne concernant l'entraide judiciaire en matière pénale. Une telle convention européenne fut établie le 20 avril 1959.

Les projets de la Commission Benelux ont constitué pour les représentants des pays du Benelux qui ont participé aux travaux préparatoires des conventions européennes, un appui important et une source d'inspiration. Les travaux de la Commission Benelux ont incontestablement fourni une contribution importante à la mise sur pied des conventions européennes.

Etant donné l'intervention des conventions européennes et l'intention des trois pays de les ratifier, la question s'est posée de savoir s'il était encore indiqué pour les trois pays du Benelux de convenir de dispositions plus larges.

Les trois Gouvernements ont répondu par l'affirmative. Les relations entre les pays du Benelux sont plus étroites que celles qui existent en général entre les pays membres du Conseil de l'Europe. D'autre part, le projet de convention concernant le transfert du contrôle des personnes vers les frontières extérieures du territoire du Benelux postule une collaboration plus efficace en matière d'extradition et d'entraide judiciaire. En effet, la suppression du contrôle aux frontières intérieures a pour conséquence que certaines personnes pourront plus facilement se soustraire aux recherches, aux poursuites et à l'exécution des peines en cherchant refuge dans un des autres pays du Benelux. En outre, l'arrestation de personnes recherchées par un des pays du Benelux pourra s'effectuer à la frontière extérieure du territoire d'un autre pays du Benelux.

L'efficacité de la lutte contre la criminalité ainsi que la solidarité européenne exigent que cette collaboration, dans le cadre du Benelux, soit fondée autant que possible sur la réglementation multilatérale établie sur le plan européen.

C'est pourquoi les trois Gouvernements ont élaboré un projet de convention qui, par le système, la forme et la terminologie se rattache autant que possible aux conventions européennes, tout en prévoyant sur certains points une assistance plus poussée.

Le premier chapitre du présent projet se rapporte à l'extradition, le second à l'entraide judiciaire en matière pénale, tandis que le troisième comprend des dispositions générales.

En raison de la connexité existant entre l'extradition et l'entraide judiciaire en matière pénale il a paru préférable aux Gouvernements de régler ces deux questions dans un traité unique.

Quelles sont les principales caractéristiques du régime établi par le projet en matière d'extradition ?

a) Comme dans la convention européenne, l'extradition est rendue possible pour les faits punissables dans le pays requérant et dans le pays requis et pour lesquels le maximum de la peine comminée dépasse un niveau déterminé. Dans la convention européenne ce maximum est fixé à un an au moins; dans le traité Benelux l'extradition sera possible lorsque le maximum de la peine privative de liberté s'élève à six mois au moins. Si l'extradition est demandée pour un fait ayant donné lieu à une condamnation, elle ne pourra être accordée que si une peine privative de liberté de trois mois au moins a été prononcée. Dans la convention européenne ce taux est de quatre mois.

Contrairement au régime de la convention européenne l'extradition pourra aussi avoir lieu pour des infractions aux lois militaires. En matière fiscale, l'extradition ne sera possible que pour autant que les gouvernements en auront convenu, soit pour des infractions déterminées, soit pour des catégories d'infractions. Dans le présent traité, comme dans la Convention européenne, l'extradition pour infraction politique est exclue.

L'extradition est rendue possible aussi pour des faits commis dans le pays requis. Sous certaines conditions, il pourra être dérogé à la règle de la spécialité. L'extradition des nationaux reste exclue.

b) L'extradition ne sera plus demandée par la voie diplomatique mais de Ministre de la Justice à Ministre de la Justice.

c) L'autorité judiciaire qui réclame l'arrestation provisoire à l'autorité judiciaire d'un autre pays pourra demander que la personne arrêtée lui soit immédiatement livrée. Avec le consentement du Ministère public du pays requis et de la personne arrêtée, cette dernière peut être transférée sans autre formalité au pays requérant.

Les principales caractéristiques du régime concernant l'entraide judiciaire en matière pénale peuvent se résumer comme suit :

a) les parties s'engagent à s'accorder mutuellement l'aide judiciaire la plus large possible en matière pénale. Cette assistance peut se rapporter entre autres à l'audition des témoins et des experts à la notification de documents et à la communication de renseignements.

bestuderen en terzake een aparte overeenkomst op te stellen. Onmiddellijk na de beëindiging van de werkzaamheden aan het Europees uitleveringsverdrag werd met de voorbereiding van een Europees verdrag aangaande de rechtshulp in strafzaken begonnen en op 20 april 1959 kwam een overeenkomst terzake tot stand.

De ontwerpen van de Benelux-studiecommissie zijn voor de vertegenwoordigers van de Beneluxlanden die deel hebben genomen aan de voorbereiding van de Europese conventies een belangrijke steun en een bron van inspiratie geweest. De werkzaamheden van de Benelux-studiecommissie hebben ongetwijfeld een belangrijke bijdrage geleverd tot de totstandkoming van de Europese overeenkomsten.

Gezien de totstandkoming van de Europese overeenkomsten en het voornemen van de Beneluxlanden deze te bekrachtigen, is de vraag gerezen of er nog aanleiding bestond voor de Beneluxlanden onderling verdergaande voorzieningen te treffen.

De drie Regeringen hebben deze vraag bevestigend beantwoord. De betrekkingen tussen de Beneluxlanden onderling zijn nauwer dan die, welke in het algemeen tussen de landen aangesloten bij de Raad van Europa bestaan. Bovendien veronderstelt de ontwerp-overeenkomst betreffende de verschuiving van de personencontrole naar de buitengrenzen van het Beneluxgebied, een doelmatiger samenwerking op het gebied van de uitlevering en rechtshulp. De opheffing van de controle aan de binnengrenzen heeft immers tot gevolg, dat personen zich gemakkelijker aan opsporing, berechting en aan executie van een hen opgelegde straf kunnen onttrekken door in een der andere Beneluxlanden hun toevlucht te zoeken. Ook zal de aanhouding van door een der Beneluxlanden gezochte personen aan de buitengrens van een ander Beneluxland kunnen plaatsvinden.

Zowel uit een oogpunt van doelmatigheid van de bestrijding van de misdaad als uit een oogpunt van Europese solidariteit is het vercel bij deze samenwerking in Beneluxverband zoveel mogelijk aansluiting te zoeken bij de regeling, welke multilateraal in Europees verband is getroffen.

Daarom hebben de drie Regeringen een verdrag ontworpen, hetwelk naar systematiek, vorm en woordkeuze de Europese overeenkomsten zoveel mogelijk volgt, doch dat op sommige punten een verdergaande bijstand voorziet.

Het eerste hoofdstuk van het onderhavige ontwerp heeft betrekking op de uitlevering, het tweede op de rechtshulp in strafzaken, terwijl het derde algemene bepalingen bevat.

In verband met de samenhang, welke tussen de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken bestaat, hebben de Regeringen het wenselijk geoordeeld deze twee onderwerpen in één verdrag te regelen.

Welke zijn nu de voornaamste kenmerken van de regeling welke het ontwerp aangaande de uitlevering bevat ?

a) Evenals in de Europese uitleveringsovereenkomst wordt uitlevering mogelijk gemaakt voor de feiten, die in het aanvragende en het aangezochte land strafbaar zijn en waarvan het maximum van de bedreigde straf een bepaalde hoogte overschrijdt. In de Europese overeenkomst is dit strafmaximum op ten minste één jaar gesteld; in het Beneluxverdrag zal uitlevering mogelijk zijn wanneer het maximum van de vrijheidsstraf ten minste zes maanden bedraagt. Indien de uitlevering wordt gevraagd wegens een feit, waarvoor reeds een veroordeling is uitgesproken, zal de uitlevering slechts worden toegestaan indien ter zake een vrijheidsstraf van ten minste drie maanden is opgelegd. In de Europese overeenkomst bedraagt deze termijn vier maanden.

In tegenstelling tot de in de Europese overeenkomst getroffen regeling zal de uitlevering ook betrekking kunnen hebben op feiten voorzien in de militaire strafwetgeving. Op fiscaal gebied zal slechts uitgeleverd kunnen worden voor zover de Regeringen dit, hetzij met betrekking tot bepaalde delicten, hetzij met betrekking tot categorieën delicten; nader overeen zullen komen. Ten aanzien van politieke misdrijven zal uitlevering in het onderhavige verdrag, evenals in de Europese overeenkomst, zijn uitgesloten.

Ook voor feiten, die in het aangezochte land zijn begaan, wordt uitlevering mogelijk gemaakt. Onder bepaalde omstandigheden zal afwijking van het specialiteitsbeginsel geoorloofd zijn. De uitlevering van eigen onderdanen blijft uitgesloten.

b) Het verzoek tot uitlevering zal niet meer plaatsvinden langs de diplomatieke weg, maar van Minister van Justitie tot Minister van Justitie worden gericht.

c) De justitiële autoriteit, die een verzoek tot voorlopige aanhouding richt tot de justitiële autoriteit van een ander land, kan daarbij verzoeken de aan te houden persoon onmiddellijk aan haar over te geven. Indien zowel het Openbaar Ministerie van het aangezochte land als de aangehouden persoon daarmede instemt kan laatstgenoemde zonder verdere formaliteiten naar het aanvragende land worden overgebracht.

De voornaamste kenmerken van de regeling aangaande de rechtshulp in strafzaken kunnen als volgt worden samengevat :

a) de partijen verplichten zich elkaar op strafrechtelijk gebied onderling in de meest ruime zin bijstand te verlenen. Deze bijstand kan onder meer betrekking hebben op het horen van getuigen en deskundigen, het doen betekenen van stukken en het verstrekken van

Il sera de même prêt assistance lorsqu'il s'agit d'affaires pénales contre les ressortissants de l'Etat requis et lorsqu'il s'agit de faits qui ne tombent pas sous l'application des lois pénales dans l'Etat requis;

- b) en général, les autorités judiciaires s'adresseront directement les demandes d'entraide judiciaire;
- c) les autorités judiciaires pourront dans certains cas déléguer des agents pour assister aux opérations de recherches sur le territoire d'un autre pays;
- d) lorsqu'ils poursuivent une personne présumée auteur d'un fait en raison duquel l'extradition peut être accordée, les agents d'un pays pourront continuer la poursuite sur le territoire d'un autre pays du Benelux et demander aux agents de celui-ci de l'arrêter. Si le recours à ces agents est impossible, ils pourront arrêter eux-mêmes dans la zone frontière la personne poursuivie et la conduire devant les autorités compétentes du pays où l'arrestation a eu lieu;
- e) les agents qui, conformément aux dispositions prévues aux points c) et d), se trouvent dans un autre pays seront, en ce qui concerne les infractions commises contre eux ou par eux, assimilés aux agents du pays où ils se trouvent;
- f) les personnes citées comme témoin dans un autre pays du Benelux sont obligées d'y comparaître. Si elles manquent à leurs obligations, elles seront passibles de peines dans le pays requis comme si elles avaient négligé de satisfaire dans ce pays à une obligation en matière de témoignage.

En principe, le traité ne sera d'application que pour le territoire européen des pays du Benelux. Il pourra être étendu à d'autres parties du territoire du Royaume des Pays-Bas. Dans ce cas, il pourra être dérogé à certaines dispositions du traité.

COMMENTAIRE DES ARTICLES.

Les Gouvernements se sont attachés à respecter, en principe, les conventions européennes d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale. Aussi le présent exposé commente-t-il principalement les dispositions qui prévoient une collaboration plus large entre les pays du Benelux.

Article 2.

Entre les pays du Benelux l'extradition aura lieu pour des faits contre lesquels est comminée une peine privative de liberté d'un maximum de six mois au moins ou une autre peine plus sévère. Lorsqu'une peine ou une mesure de sûreté a déjà été prononcée, l'extradition ne pourra être accordée que si cette peine ou cette mesure est d'au moins trois mois. L'article 47 définit ce qu'il convient d'entendre par « mesure de sûreté ».

Le second alinéa permet l'extradition pour des infractions qui ne répondent pas au taux de la peine comminée ou prononcée si une des infractions pour lesquelles l'extradition est accordée atteint ce taux. Le juge du pays requérant peut ainsi juger tous les faits dont l'extradé est accusé et celui-ci a l'avantage que tous ces faits peuvent faire l'objet d'un seul jugement.

Article 3.

Tout comme dans la convention européenne, l'extradition pour infractions politiques est exclue. Toutefois, la désertion militaire n'est jamais considérée comme infraction politique. En ce qui concerne les autres infractions prévues par les lois militaires, il conviendra d'apprécier selon les circonstances si l'infraction a ou non un caractère politique.

Le présent traité ne reprend pas la disposition de la convention européenne qui prévoit la possibilité de refuser l'extradition lorsque la partie requise a de sérieuses raisons de supposer qu'une personne serait poursuivie ou encourrait une peine plus sévère pour des motifs de race, de religion, de nationalité ou d'opinions politiques. Dans le cadre du Benelux, il n'y a aucune raison de prendre de semblables dispositions.

Le troisième alinéa du présent article dispose que le Traité n'affectera par les conventions internationales à caractère multilatéral qui contiennent des dispositions concernant l'extradition en matière d'infractions qui, éventuellement, pourraient être considérées comme des infractions politiques. On peut songer notamment à la convention concernant le Génocide et aux conventions de Genève concernant la Croix Rouge.

Article 4.

En vertu de cet article, les infractions qui y sont mentionnées pourront être soumises aux effets du Traité, soit pour une infraction

inlichtingen. De bijstand zal ook verleend worden indien het strafzaken betreft tegen onderdanen van de aangezochte Staat en indien het feiten betreft, die in de aangezochte Staat niet strafbaar zijn;

- b) verzoeken tot het verlenen van rechtshulp zullen in het algemeen rechtstreeks door de justitiële autoriteiten tot elkaar worden gericht;
- c) de justitiële autoriteiten zullen in bepaalde gevallen ambtenaren kunnen afvaardigen om het opsporingsonderzoek op het grondgebied van een ander land bij te wonen;
- d) de ambtenaren van een land zullen, wanneer zij een persoon die verdacht wordt van een feit, waarvoor uitlevering kan worden toegestaan, achtervolgen, de achtervolging op het grondgebied van een ander Beneluxland mogen voortzetten en aan de ambtenaren van dat andere land kunnen verzoeken de betrokkene te arresteren. Indien een beroep op de ambtenaren van dat land niet mogelijk is, zullen zij de achtervolging in de grenstrook zelf mogen aanhouden en hem naar de bevoegde autoriteit van het land, waar de aanhouding plaatsvond, mogen geleiden;
- e) de ambtenaren, die zich in verband met het onder c) en d) gestelde in een ander land bevinden, zullen met betrekking tot tegen of door hen gepleegde strafbare feiten gelijkgesteld zijn met de ambtenaren van het land waar zij zich bevinden;
- f) personen, die als getuigen in een ander Beneluxland zijn gedaagd, zullen verplicht zijn aldaar te verschijnen. Indien zij in gebreke blijven aan hun verplichtingen te voldoen zullen zij in het aangezochte land strafbaar zijn als waren zij in gebreke gebleven in dat land aan een verplichting als getuige te voldoen.

Het verdrag zal in beginsel slechts gelden voor het Europese grondgebied van de Beneluxlanden. Desgewenst zal het ook tot andere delen van het grondgebied van het Koninkrijk der Nederlanden kunnen worden uitgebreid. In dat geval zal van sommige bepalingen van het verdrag kunnen worden afgeweken.

TOELICHTING OP DE ARTIKELEN.

De Regeringen hebben getracht in beginsel aansluiting te zoeken bij de Europese overeenkomsten aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken. De hierna volgende artikelsgewijze toelichting beperkt zich dan ook in het algemeen tot de bepalingen waarin tussen de Beneluxlanden een verdere samenwerking wordt voorzien.

Artikel 2.

Tussen de Beneluxlanden zal uitlevering plaatsvinden voor feiten waartegen een vrijheidsstraf van ten minste zes maanden dan wel een zwaardere straf wordt bedreigd. Wanneer reeds een straf of maatregel is opgelegd kan de uitlevering slechts worden toegestaan indien de duur van die straf of maatregel ten minste drie maanden bedraagt. Wat onder een maatregel moet worden verstaan is in artikel 47 nader omschreven.

Het tweede lid opent de mogelijkheid om de uitlevering ook toe te staan met betrekking tot delicten, die niet voldoen aan de eis aangaande de hoogte van de daartegen bedreigde of uitgesproken straf, mits een van de feiten waarvoor de uitlevering wordt toegestaan wel aan die eis voldoet. Hierdoor wordt de rechter van het aanvragende land in de gelegenheid gesteld te gelegener tijd over al de feiten, waarvan de uitgeleverde wordt beschuldigd, te oordelen en heeft deze het voordeel dat al deze feiten in één vonnis kunnen worden afgedaan.

Artikel 3.

Evenals in de Europese overeenkomst, zal uitlevering wegens politieke misdrijven uitgesloten zijn. De militaire desertie zal nimmer als politiek delict worden beschouwd. Met betrekking tot andere feiten voorzien in de militaire strafwetgeving zal naar omstandigheden moeten worden beoordeeld of deze in het concrete geval al dan niet een politiek karakter dragen.

In het onderhavige verdrag is niet overgenomen de bepaling uit de Europese overeenkomst, die de mogelijkheid opent uitlevering te weigeren, indien de aangezochte partij ernstige reden heeft om te veronderstellen dat een persoon vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke overtuiging vervolgd of ernstiger gestraft zou worden in Benelux-verband bestaat voor het treffen van een dergelijke voorziening geen aanleiding.

Het derde lid stelt buiten twijfel dat het onderhavige artikel geen inbreuk maakt op internationale multilaterale overeenkomsten, welke bepalingen bevatten aangaande de uitlevering ter zake van feiten die eventueel als politiek misdrijf zouden kunnen worden beschouwd. Gedacht kan onder meer worden aan de Genocideconventie en de Geneefse Rode Kruis-conventies.

Artikel 4.

Krachtens dit artikel kunnen de daarin vermelde feiten hetzij per afzonderlijk delict, hetzij per categorie van delicten door middel van

déterminée, soit pour une catégorie d'infractions, au moyen de conventions additionnelles, à conclure entre les Gouvernements. L'opportunité de pareilles conventions apparaîtra surtout lorsque les législations des trois pays en la matière seront suffisamment harmonisées.

Article 5.

Les pays du Benelux n'ayant pas l'intention d'extrader leurs ressortissants, le présent article le dit expressément.

Cependant l'article 42 crée la possibilité de provoquer des poursuites contre le ressortissant qui ne peut pas être extradé par le pays auquel il appartient.

Article 6.

En vertu de cet article l'extradition pourra être accordée pour les infractions commises sur le territoire du pays requis ou en un lieu assimilé à ce territoire, tels que les navires et avions battant pavillon de ce pays. Le pays requis gardera cependant la possibilité de refuser l'extradition dans de tels cas.

Article 9.

La teneur de cette disposition correspond à celle de l'article 10 de la Convention européenne. Étant donné les relations entre les pays du Benelux, il a semblé superflu de mentionner expressément que l'extradition ne sera pas accordée lorsqu'il y a prescription suivant le droit du pays requérant. En effet, il va de soi que, dans ce cas, le pays n'introduira pas de demande en extradition.

Article 10.

Cet article correspond à l'article 11 de la Convention européenne. La rédaction en a toutefois été adaptée au droit constitutionnel des pays du Benelux.

Article 11.

Les demandes d'extradition entre les pays du Benelux ne se feront pas par la voie diplomatique, mais seront adressées par le Ministre de la Justice du pays requérant au Ministre de la Justice du pays requis.

Article 12.

Les compléments d'information visés à cet article peuvent se rapporter aussi bien aux faits mêmes pour lesquels l'extradition est demandée qu'au droit applicable. Ces compléments d'information pourront être demandés directement par les autorités judiciaires du pays requis aux autorités judiciaires du pays requérant.

Article 13.

En vertu du présent article, il peut être dérogé dans trois cas à la règle dite de la spécialité qui veut qu'une personne ne peut être inquiétée dans le pays requérant que pour le fait en raison duquel son extradition a été obtenue :

- a) lorsque le pays qui a accordé l'extradition donne son consentement;
- b) lorsque l'extradé n'a pas quitté le pays requérant dans les quinze jours après sa mise en liberté définitive;
- c) lorsque l'extradé renonce expressément à son droit à la règle de la spécialité, soit devant une autorité judiciaire du pays requis, soit devant une autorité judiciaire du pays requérant.

La dérogation prévue sous c) ne figure pas à la Convention Européenne.

Le second alinéa du présent article dispose que le pays requérant est autorisé à prendre les mesures nécessaires pour éloigner l'extradé de son territoire après sa mise en liberté. Il va de soi que ces mesures peuvent éventuellement être accompagnées de privation de liberté.

D'après l'alinéa 3, la règle de la spécialité ne s'oppose pas à ce que la qualification donnée à un fait lors de la requête d'extradition soit modifiée au cours de la procédure, à condition que, même sous cette nouvelle qualification, le fait continue à être compris parmi ceux pour lesquels l'extradition peut être accordée.

een aanvullende overeenkomst tussen de Regeringen onder de werking van het verdrag worden gebracht. De wenselijkheid dergelijke overeenkomsten te sluiten zal zich vooral voordoen wanneer de wetgevingen van de drie landen op een bepaald terrein voldoende aan elkaar zijn aangepast.

Artikel 5.

Aangezien de Beneluxlanden niet voornemens zijn hun onderdanen uit te leveren, sluit het onderhavige artikel dit uitdrukkelijk uit.

Artikel 42 bevat een aanknopingspunt voor het doen instellen van een strafvervolgning tegen de onderdaan die door het land waartoe hij behoort niet kan worden uitgeleverd.

Artikel 6.

Krachtens dit artikel kan ook uitlevering worden toegestaan voor feiten, die op het grondgebied van het aangezochte land of op daarmee gelijkgestelde plaatsen, zoals schepen en vliegtuigen, die de vlag van dat land voeren, zijn gepleegd. Het aangezochte land behoudt echter de mogelijkheid in dergelijke gevallen de uitlevering te weigeren.

Artikel 9.

De strekking van deze bepaling komt overeen met die van artikel 10 van de Europese overeenkomst. Gezien de tussen de Beneluxlanden bestaande verhoudingen lijkt het overbodig uitdrukkelijk te vermelden, dat de uitlevering niet zal worden toegestaan, indien de verjaring volgens het recht van het aanvragende land heeft plaatsgehad. Het spreekt immers vanzelf, dat dat land in een dergelijk geval geen verzoek om uitlevering zal indienen.

Artikel 10.

Dit artikel is zakelijk gelijk aan de inhoud van artikel 11 van de Europese overeenkomst. De redactie is echter iets meer aangepast aan de staatsrechtelijke verhoudingen in de Beneluxlanden.

Artikel 11.

De uitleveringsverzoeken tussen de Beneluxlanden zullen niet via de diplomatieke weg worden gedaan, doch zullen door de Minister van Justitie van het aanvragende land tot de Minister van Justitie van het aangezochte land worden gericht.

Artikel 12.

De in dit artikel bedoelde aanvullende inlichtingen kunnen zowel betrekking hebben op de feiten zelf, waarvoor de uitlevering wordt gevraagd, als op het toepasselijk recht. Deze aanvullende inlichtingen zullen rechtstreeks door de justitiële autoriteiten van het aangezochte land aan de justitiële autoriteiten van het aanvragende land kunnen worden gevraagd.

Artikel 13.

Van het beginsel dat een persoon in het aanvragende land slechts kan worden lastig gevallen voor een feit waarvoor zijn uitlevering is verkregen, het zgn. specialiteitsbeginsel, kan op grond van het onderhavige artikel in drie gevallen worden afgeveken :

- a) indien het land dat de uitlevering toestond ermee instemt;
- b) indien de uitgeleverde het aanvragende land niet binnen vijftien dagen na zijn definitieve vrijlating heeft verlaten;
- c) indien de uitgeleverde, hetzij voor een rechterlijke autoriteit van het aangezochte land, hetzij voor een rechterlijke autoriteit van het aanvragende land uitdrukkelijk van het specialiteitsbeginsel afstand doet.

De onder c) omschreven afwijking van het specialiteitsbeginsel komt niet voor in de Europese overeenkomst.

Het tweede lid van het onderhavige artikel bepaalt dat het aanvragende land bevoegd is de nodige maatregelen te nemen om de uitgeleverde na zijn vrijlating van zijn grondgebied te verwijderen. Het spreekt vanzelf dat die maatregelen eventueel met vrijheidsbeneming gepaard kunnen gaan.

Het specialiteitsbeginsel verzet er zich op grond van het bepaalde in het derde lid niet tegen dat de kwalificatie, welke bij het verzoek om uitlevering aan een feit werd gegeven, tijdens de berechting verandering ondergaat, mits het feit ook onder deze nieuwe kwalificatie tot de feiten waarvoor uitlevering kan worden toegestaan, blijft behoren.

Article 14.

La personne extradée en vertu du présent traité ne pourra être réextradée à un Etat non contractant qu'avec l'assentiment du pays requis, pour les faits qu'elle a commis avant sa première extradition. Cette autorisation n'est pas nécessaire dans les cas visés à l'article précédent sous b) et c). L'autorisation n'est pas exigée non plus pour l'extradition à un autre pays du Benelux.

Article 15.

En vertu de cet article, les autorités judiciaires d'un pays pourront, en vue de l'extradition, demander l'arrestation provisoire d'un individu aux autorités judiciaires d'un autre pays. La requête ne pourra être faite que pour autant qu'elle vise un fait pour lequel l'extradition est possible. Les autorités requérantes devront, d'après leur législation nationale, être compétentes pour demander l'arrestation.

Les requêtes seront adressées par les autorités judiciaires de l'Etat requérant soit directement, soit via Interpol, aux autorités judiciaires de l'Etat requis.

Lorsqu'elles estiment que la demande a été faite en bonne et due forme par une autorité compétente de l'Etat requérant, les autorités de l'Etat requis statueront sur celle-ci, conformément à leur propre législation.

Il sera en tout cas mis fin à l'arrestation provisoire, si la demande d'extradition accompagnée des pièces requises n'est pas parvenue dans les dix-huit jours.

Article 16.

Cet article a trait au cas où l'extradition est demandée simultanément par deux pays du Benelux et au cas où elle est demandée par un ou deux pays du Benelux et par d'autres Etats.

Article 18.

Le premier alinéa de cet article autorise le pays requis à différer la remise de la personne dont elle a accordé l'extradition jusqu'au moment où cette personne aura été jugée et aura éventuellement subi une peine pour d'autres faits.

Le second alinéa prévoit la possibilité de mettre la personne qui subit une peine privative de liberté temporairement à la disposition de la partie requérante pour permettre son jugement. Dans ce cas, cette personne reste détenue sur le territoire de la partie requérante. En vertu du troisième alinéa, la durée de cette détention sera décomptée de la peine qu'elle subit dans l'Etat requis.

Article 19.

Le présent article offre la possibilité d'une procédure d'extradition sommaire qui n'est pas prévue dans la Convention européenne. Cette procédure pourra être suivie à la demande du pays requérant et lorsque la personne dont l'extradition est demandée ainsi que le ministère public du pays requis y consentent. Cette personne devra donner expressément son consentement à l'officier du ministère public compétent du pays requis. Jusqu'au moment de sa remise, elle pourra retirer son consentement.

Les autorités judiciaires du pays requérant adresseront directement aux autorités judiciaires du pays requis la demande de remise immédiate visée au présent article.

Le consentement de l'intéressé à l'extradition, en vertu du présent article, implique la renonciation aux droits découlant de la règle de la spécialité.

Article 20.

Les Parties contractantes seront tenues de saisir, dans la mesure permise par leur législation, les pièces à conviction ainsi que les objets provenant de l'infraction et de les remettre au pays requérant, pour autant que le juge compétent du pays requis y consente.

Conformément aux prescriptions reprises dans les législations belge et luxembourgeoise, la remise des objets saisis ne pourra se faire qu'après l'autorisation du juge du pays requis.

La remise pourra être effectuée même lorsque l'extradition accordée ne peut avoir lieu par suite de la mort ou de l'évasion de l'intéressé.

Artikel 14.

Een persoon, die op grond van het onderhavige verdrag is uitgeleverd, zal slechts met toestemming van het aangezochte land verder mogen worden geleverd aan een Staat, die geen partij is bij het onderhavige verdrag, voor feiten die hij vóór zijn eerste uitlevering heeft bedreven. Deze toestemming is niet vereist in de in het vorige artikel onder b) en c) bedoelde gevallen. Ook is de toestemming niet vereist voor verderlevering aan een ander Beneluxland.

Artikel 15.

[Op grond van dit artikel kunnen rechterlijke autoriteiten van een land aan de rechterlijke autoriteiten van een ander land met het oog op een uitlevering de voorlopige aanhouding van een persoon verzoeken. Het verzoek kan slechts worden gedaan met betrekking tot een feit, waarvoor uitlevering mogelijk is. De autoriteiten van het aanvragende land zullen krachtens hun nationale wetgeving bevoegd moeten zijn de aanhouding te gelasten.

De verzoeken zullen door rechterlijke autoriteiten van de aanvragende staat hetzij rechtstreeks, hetzij via Interpol tot de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Staat worden gericht.

Indien de autoriteiten van de aangezochte Staat van oordeel zijn dat het verzoek bevoegdlijk door een bevoegde autoriteit van de aanvragende Staat is gedaan, zullen zij op dat verzoek overeenkomstig hun eigen wetgeving beslissen.

Een voorlopige aanhouding zal in ieder geval een eind nemen indien niet binnen een termijn van achttien dagen een verzoek om uitlevering met de daarbij behorende stukken is ontvangen.

Artikel 16.

Dit artikel heeft zowel betrekking op het geval dat de uitlevering gelijktijdig door twee Beneluxlanden wordt gevraagd, als op het geval dat de uitlevering zowel door een of meer Beneluxlanden als door andere Staten is verzocht.

Artikel 18.

Het eerste lid van dit artikel geeft aan het aangezochte land de bevoegdheid de overgave van een persoon, wiens uitlevering het heeft toegestaan, uit te stellen totdat de betrokkene, in verband met andere feiten, is berecht en een eventuele straf heeft ondergaan.

Het tweede lid voorziet de mogelijkheid, een persoon, die een vrijheidsstraf ondergaat, tijdelijk ter beschikking te stellen van de aanvragende partij om zijn berechting mogelijk te maken. De betrokkene blijft in dat geval op het grondgebied van de aanvragende partij gedetineerd. De duur van deze detentie zal op grond van het derde lid in mindering komen van de straf, die hij in de aangezochte Staat ondergaat.

Artikel 19.

Het onderhavige artikel opent de mogelijkheid tot een verkorte uitleveringsprocedure, die niet voorzien is in de Europese overeenkomst. Deze procedure zal kunnen worden gevolgd wanneer het aanvragende land dit verzoekt en zowel de persoon wiens uitlevering wordt gevraagd als het openbaar ministerie van het aangezochte land daarmede instemmen. De betrokkene zal zijn instemming uitdrukkelijk aan de bevoegde ambtenaar van het openbaar ministerie van het aangezochte land moeten kenbaar maken. Tot het moment van zijn overgave zal de betrokkene zijn toestemming kunnen intrekken.

Het verzoek tot de onmiddellijke overgave in dit artikel bedoeld, wordt door de rechterlijke autoriteiten van het aanvragende land rechtstreeks gericht tot de rechterlijke autoriteiten van het aangezochte land.

De instemming van de betrokkene met uitlevering op grond van dit artikel sluit in, dat hij afstand doet van zijn rechten, ontleend aan het specialiteitsbeginsel.

Artikel 20.

De Verdragsluitende Partijen zullen gehouden zijn binnen de door hun wetgeving toegestane grenzen overtuigingsstukken en voorwerpen, die van het strafbare feit afkomstig zijn, in beslag te nemen en deze, voor zover de bevoegde rechter van de aangezochte partij dit toestaat, aan het aanvragende land over te geven.

Overeenkomstig de voorschriften opgenomen in de Belgische en Luxemburgse wetgeving zal de overgave van in beslag genomen voorwerpen slechts plaats kunnen vinden nadat de rechter van het aangezochte land daartoe toestemming heeft verleend.

De overgave zal zelfs kunnen plaatsvinden in geval een reeds toegestane uitlevering niet kan worden geëffectueerd door de dood of de ontvluchting van de betrokkene.

Article 21.

Le transit de l'extradé à travers le territoire d'un des pays du Benelux sera accordé à la demande du Ministre de la Justice du pays intéressé, adressé au Ministre de la Justice du pays de transit, sauf si l'extradition a lieu pour une infraction politique ou si l'extradé a la nationalité du pays de transit. Outre la demande de transit, devront être produites les pièces visées au point a., alinéa 2, de l'article 11.

Le présent article est d'application pour le transit d'un pays du Benelux vers un autre pays du Benelux comme pour le transit d'un pays du Benelux vers un autre Etat ou d'un autre Etat vers un pays du Benelux.

Le troisième alinéa prévoit un régime simplifié pour le cas où le transit se fait par la voie aérienne.

Article 22.

Dans l'ensemble, la portée de cet article correspond à celle des articles 1 et 2 de la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale. La disposition est plus large en ce sens que les restrictions en matière militaire et fiscale sont éliminées.

De même l'entraide sera accordée lorsqu'il s'agit d'affaires pénales dans lesquelles des nationaux sont impliqués et d'affaires pénales ayant trait à des faits qui, dans le pays requis, ne sont pas punissables.

L'article doit être interprété largement. Il vise non seulement l'entraide mentionnée expressément dans le présent chapitre, mais aussi par exemple, l'entraide dans une procédure en grâce ou en révision.

L'entraide pourra être refusée dans les cas d'infractions politiques et dans ceux où il serait porté atteinte à la sécurité, à l'ordre public ou à d'autres intérêts essentiels de l'Etat requis; de même elle pourra être refusée lorsque l'intéressé a déjà été poursuivi ou jugé en raison du fait pour lequel elle est demandée.

Article 23.

Au sens du présent article, il faut entendre par « commission rogatoire » le mandat délivré par l'autorité judiciaire d'un des pays à l'autorité judiciaire de l'autre pays, afin d'accomplir à sa place un ou plusieurs actes mentionnés dans ce mandat. Le terme « actes d'instruction » comprend entre autres l'audition de témoins, d'experts et de prévenus, les enquêtes sur place, les perquisitions et les saisies. Par « affaire pénale », il faut entendre toute affaire pour laquelle l'article 22 permet d'accorder l'entraide.

Article 24.

Cet article assimile pour leur exécution les commissions rogatoires émises d'une autorité compétente d'une des Parties aux commissions rogatoires nationales.

Cette assimilation a pour conséquence de déroger à l'article 11 de la loi belge du 15 mars 1874 sur les extraditions, en ce sens que le consentement préalable de la Chambre du Conseil n'est plus requis pour procéder à une saisie ou à une perquisition.

Les commissions rogatoires tendant à faire opérer une saisie ou une perquisition, ne seront cependant exécutées que pour les faits pouvant justifier l'extradition, en vertu du présent traité. Les objets saisis ne pourront être transmis du pays requis au pays requérant que moyennant autorisation du juge compétent. Le second alinéa de l'article 20 est applicable.

En vertu de l'article 29, les objets transmis à l'Etat requérant devront être renvoyés, à moins que l'Etat requis y renonce.

Article 26.

Lorsqu'une enquête pénale est fait sur le territoire d'un pays du Benelux à la demande et pour les besoins des autorités judiciaires d'un autre pays du Benelux, les autorités judiciaires du pays requérant seront autorisées à déléguer un ou plusieurs agents pour assister à cette enquête. Ces agents auront un rôle consultatif, l'enquête étant exécutée par les autorités du pays requis.

Des dispositions semblables figurent à l'article 4 de la Convention Benelux relative à la coopération en matière de douanes et d'accises et à l'article 13 du projet de convention relative à la coopération en matière de réglementation des importations, des exportations et du transit.

Artikel 21.

De doorvoer van een uitgeleverde door een der Beneluxlanden zal op verzoek van de Minister van Justitie van het betrokken land gericht tot de Minister van Justitie van het land van doorvoer worden toegestaan, tenzij de uitlevering plaatsvindt voor een politiek delict of de uitgeleverde de nationaliteit van het land van doorvoer bezit. Bij het verzoek om doorvoer zullen de stukken, bedoeld in punt a. van het tweede lid van artikel 11, moeten worden overgelegd.

Het onderhavige artikel is zowel van toepassing op doorvoer vanuit een Beneluxland naar een ander Beneluxland als op doorvoer vanuit een Beneluxland naar een andere Staat of vanuit een andere Staat naar een Beneluxland.

Het derde lid voorziet in een eenvoudiger regeling in geval de doorvoer per vliegtuig plaatsvindt.

Artikel 22.

De inhoud van dit artikel komt in grote trekken overeen met de inhoud van de artikelen 1 en 2 van de Europese overeenkomst aangaande de rechtshulp in strafzaken. De bepaling is echter in zoverre ruimer, dat daarin geen beperkingen m.b.t. militaire en fiscale zaken zijn opgenomen.

De rechtshulp zal ook worden verleend, indien het betreft strafzaken tegen eigen onderdanen en strafzaken, die betrekking hebben op feiten welke in het aangezochte land niet strafbaar zijn gesteld.

Het artikel moet in ruime zin worden uitgelegd. Het heeft niet alleen betrekking op de rechtshulp, die in dit hoofdstuk uitdrukkelijk wordt vermeld, doch ook op bijv. rechtshulp bij een procedure tot gratie of revisie.

De rechtshulp kan worden geweigerd in geval van politieke misdrijven en in gevallen waarin de veiligheid, de openbare orde of andere wezenlijke belangen van de aangezochte Staat zouden worden aangetast; tevens kan de rechtshulp worden geweigerd wanneer de betrokkene terzake van het feit waarvoor de rechtshulp wordt gevraagd reeds wordt vervolgd of is berecht.

Artikel 23.

Onder « rogatoire commissie » in de zin van dit artikel moet worden verstaan een mandaat dat door een rechterlijke autoriteit van het ene land aan een rechterlijke autoriteit van het andere land wordt gegeven, ten einde in haar plaats een of meer in dat mandaat aangegeven handelingen te verrichten. De term « handelingen van onderzoek » omvat onder andere het horen van getuigen, deskundigen en verdachten, een onderzoek ter plaatse, huiszoekingen en inbeslagnemingen. Onder « strafzaak » zal moeten worden verstaan elke zaak met betrekking tot welke op grond van artikel 22 rechtshulp kan worden verleend.

Artikel 24.

Dit artikel stelt de rogatoire commissies uitgaande van de rechterlijke autoriteiten van een van de Partijen, voor wat betreft hun uitvoering, gelijk met die uitgaande van een nationale rechter.

Deze gelijkstelling brengt mede dat wordt afgeweken van artikel 11 van de Belgische wet van 25 maart 1874 aangaande uitlevering in die zin dat de voorafgaande toestemming van de Raadkamer niet vereist is om over te gaan tot inbeslagneming of huiszoeking.

De rogatoire commissies, welke strekken tot een inbeslagneming of een huiszoeking, zullen echter slechts worden uitgevoerd indien zij betrekking hebben op feiten, welke op grond van het onderhavige verdrag op zichzelf tot uitlevering aanleiding kunnen geven. In beslag genomen voorwerpen kunnen slechts met toestemming van de bevoegde rechter van het aangezochte land aan het aanvragende land worden overgedragen. Het tweede lid van artikel 20 is terzake toepasselijk.

Aan de aanvragende Staat overgedragen voorwerpen zullen op grond van artikel 29 moeten worden teruggezonden, tenzij de aangezochte Staat daarvan afstand doet.

Artikel 26.

Indien op het grondgebied van een Beneluxland op verzoek en ten behoeve van de justitiële autoriteiten van een ander Beneluxland een strafrechtelijk onderzoek wordt ingesteld, zullen de justitiële autoriteiten van het aanvragende land bevoegd zijn een of meer ambtenaren af te vaardigen, ten einde aan dit onderzoek mede te werken. Deze ambtenaren zullen bij dit onderzoek een adviserende rol hebben. Het onderzoek zal worden uitgevoerd door de autoriteiten van het aangezochte land.

Soortgelijke bepalingen zijn opgenomen in artikel 4 van het Benelux-verdrag nopens de samenwerking op het stuk van douanes en van accijnzen en in artikel 13 van het ontwerp-verdrag betreffende de samenwerking inzake regeling van in-, uit- en doorvoer.

Article 27.

Les agents d'une Partie qui, dans leur pays, suivent une personne présumée auteur d'un fait pouvant donner lieu à extradition, sont autorisés à continuer cette poursuite sur le territoire d'un autre pays du Benelux. Dans ce cas, ils devront se mettre, dès que possible, en relation avec les agents compétents du pays où ils ont pénétré. Ces derniers agents appréhenderont la personne poursuivie afin d'établir son identité et, éventuellement, de l'arrêter. S'il s'avère que la personne appréhendée n'est pas un ressortissant du pays où elle se trouve, les autorités judiciaires du pays auquel appartient l'agent poursuivant, pourront introduire la demande d'arrestation provisoire visée à l'article 15. De même elles pourront demander l'application de la procédure d'extradition sommaire visée à l'article 19.

Si la poursuite est ininterrompue et que les agents poursuivants sont dans l'impossibilité de faire appel aux agents du pays où ils sont entrés, ils pourront appréhender eux-mêmes la personne poursuivie dans un rayon de dix kilomètres de la frontière. Dans ce cas, ils devront remettre cette personne à la force publique du pays où ils se trouvent et, pour le surplus, il sera procédé conformément au premier alinéa du présent article.

Les dispositions de l'article 26 sont applicables en ce qui concerne les agents poursuivants, même s'ils ne sont pas porteurs de la commission rogatoire visée dans cet article.

Le quatrième alinéa de l'article détermine quels sont les agents compétents.

Des dispositions semblables figurent dans les deux conventions Benelux citées au commentaire ci-avant de l'article 26.

Article 28.

Lorsque les agents visés aux articles 26 et 27, agissent sur le territoire d'un autre pays, il seront, en vertu du présent article, en ce qui concerne les infractions dont ils seraient victimes ou qu'ils commettraient, assimilés aux agents du pays où ils se trouvent. Ils jouissent dans l'exercice de leurs fonctions de la même protection que les agents de ce pays. Pour les infractions qu'ils commettraient sur le territoire d'un autre pays, ils pourront être jugés par ce pays comme si les faits avaient été commis par les agents de ce pays. Au cours de leur mission dans un autre pays, les agents devront se conformer aux prescriptions en vigueur dans ce pays. L'applicabilité des lois pénales de ce pays implique par ailleurs celle des dispositions portées dans la législation dudit pays en matière de légitime défense.

Des dispositions semblables figurent dans les deux conventions Benelux précitées.

L'article 28 du présent Traité ne règle pas la responsabilité civile résultant des actes commis à l'égard de ces agents ou perpétrés par eux. Sur ce point, les trois Gouvernements ont prévu un protocole additionnel.

Article 30.

Les actes judiciaires destinés à une personne résidant dans un autre pays pourront être envoyés directement par lettre recommandée à l'intéressé par les autorités ou les officiers ministériels qui les ont établis. Pour la transmission, les autorités et les officiers ministériels pourront aussi faire appel au ministère public du pays où le destinataire réside. S'il est fait appel au ministère public, celui-ci enverra la pièce au destinataire ou, en cas de demande expresse, la fera notifier dans les formes prescrites dans son pays pour la notification d'actes judiciaires analogues. Le ministère public informera le requérant de la suite donnée à la demande.

Article 31.

Lorsqu'une autorité judiciaire juge nécessaire la comparution personnelle d'un témoin ou d'un expert qui se trouve sur le territoire d'un autre pays, elle pourra le faire comparaître à l'intervention du ministère public du pays où réside l'intéressé. Le témoin ainsi cité est obligé de donner suite à la citation. L'article 34 sanctionne le fait de ne pas satisfaire à cette obligation. Celle-ci n'existe que lorsque l'autorité judiciaire a jugé nécessaire la comparution personnelle et qu'elle a fait parvenir dans ce but une citation à l'intervention du ministère public du pays où réside le témoin. Les citations signifiées par exemple à la demande du prévenu, et pour lesquelles l'autorité judiciaire n'a pas jugé nécessaire la comparution personnelle, n'impliquent pas l'obligation de comparaître et ne peuvent donc pas donner lieu à l'application de l'article 34, si le témoin n'a pas donné suite à la citation.

Artikel 27.

De ambtenaren van een land, die in hun eigen land een persoon volgen, die verdacht wordt van een feit, waarvoor uitlevering kan worden toegestaan, zijn bevoegd deze achtervolging op het grondgebied van een ander Beneluxland voort te zetten. Zij moeten zich dan zo spoedig mogelijk in verbinding stellen met de bevoegde ambtenaren van het land, dat zij hebben betreden. Deze laatsten zullen de achtervolgde persoon staande houden om zijn identiteit vast te stellen en hem eventueel arresteren. Indien blijkt dat degene die staande is gehouden geen onderdaan is van het land waar hij zich bevindt, zullen de justitiële autoriteiten van het land waartoe de achtervolgende ambtenaar behoort een verzoek tot voorlopige aanhouding, als bedoeld in artikel 15, kunnen doen. Ook zullen zij alsdan om toepassing van de verkort uitleveringsprocedure, bedoeld in artikel 19, kunnen verzoeken.

Indien de achtervolging ononderbroken is en het voor de achtervolgende ambtenaren niet mogelijk is een beroep te doen op de ambtenaren van het land dat zij hebben betreden, kunnen zij de achtervolgde in een strook van 10 km. langs de grens zelf staande houden. In dat geval moeten zij de achtervolgde persoon overgeven aan de openbare macht van het land waar zij zich bevinden en wordt verder gehandeld als in het eerste lid van het onderhavige artikel is vermeld.

De bepalingen vervat in artikel 26 zijn met betrekking tot de achtervolgende ambtenaren van toepassing, zelfs indien zij niet in het bezit zijn van een rogatoire commissie als bedoeld in dat artikel.

Het vierde lid van het artikel geeft aan welke de bevoegde ambtenaren zijn.

Overeenkomstige bepalingen komen voor in de twee bij de toelichting op artikel 26 vermelde Benelux-overeenkomsten.

Artikel 28.

Indien ambtenaren, bedoeld in de artikelen 26 en 27, optreden op het grondgebied van een ander land, zijn zij krachtens dit artikel voor wat betreft strafbare feiten die tegen hen of door hen worden bedreven, gelijkgesteld met de ambtenaren van het land waar zij zich bevinden. Zij genieten derhalve op het grondgebied van dat andere land bij de uitoefening van hun functie dezelfde bescherming als de ambtenaren van dat land genieten. Voor strafbare feiten door hen op het grondgebied van een ander land bedreven, kunnen zij door dat land berecht worden alsof die feiten door zijn eigen ambtenaren waren begaan. Tijdens hun optreden in een ander land moeten de ambtenaren zich gedragen overeenkomstig de in dat land geldende voorschriften. De toepasselijkheid van het strafrecht van dat land sluit ook de toepasselijkheid in van de bepalingen, welke in die strafwetgeving voorkomen met betrekking tot de noodweer.

Overeenkomstige bepalingen komen voor in de twee eerder vermelde Benelux-overeenkomsten.

Artikel 28 van het onderhavige verdrag regelt niet de civielrechtelijke aansprakelijkheid voor tegen of door deze ambtenaren gepleegde handelingen. Dienaangaande is door de drie Regeringen een aanvullend protocol ontworpen.

Artikel 30.

Gerechtelijke stukken bestemd voor een persoon die in een ander land verblijft, kunnen door de autoriteiten of deurwaarders van wie zij uitgaan rechtstreeks per aangetekend schrijven aan de betrokkene worden toegezonden. Ook kunnen deze autoriteiten en deurwaarders voor de toezending de tussenkomst inroepen van het openbaar ministerie van het land waar de geadresseerde verblijft houdt. Indien de bemiddeling van dat openbaar ministerie wordt ingeroepen kan dit het stuk aan de geadresseerde toezenden ofwel, wanneer dit uitdrukkelijk wordt gevraagd, het doen betekenen op dezelfde wijze als voor betekening van overeenkomstige gerechtelijke stukken in zijn land is voorgeschreven. Het aangezochte openbaar ministerie licht de verzoeker in aangaande het gevolg dat aan zijn verzoek is gegeven.

Artikel 31.

Indien een rechterlijke autoriteit de persoonlijke verschijning van een getuige of deskundige, die zich op het grondgebied van een ander land bevindt, noodzakelijk oordeelt, kan zij deze door tussenkomst van het openbaar ministerie van het land waar de betrokkene verblijft houdt, doen dagvaarden. Een aldus gedagvaarde getuige is verplicht aan deze oproeping gevolg te geven. Artikel 34 stelt een sanctie op het niet-voldoen aan deze verplichting. Die verplichting bestaat slechts, indien de rechterlijke autoriteit de persoonlijke verschijning noodzakelijk heeft geoordeeld en in verband doormede een dagvaarding via het intermediair van het openbaar ministerie van het land waar de getuige verblijft, heeft doen uitbrengen. Dagvaardingen, die bijv. op verzoek van de verdachte zijn uitgebracht en waarbij de rechterlijke autoriteit de persoonlijke verschijning niet noodzakelijk heeft geoordeeld, brengen geen verplichting tot verschijning mede en kunnen derhalve ook geen aanleiding geven tot toepassing van artikel 34, indien de getuige aan de oproeping geen gevolg geeft.

Article 33.

L'article 18, alinéa 2, contient une disposition qui permet de mettre temporairement à la disposition des autorités judiciaires d'un pays la personne qui subit sur le territoire d'un autre pays une peine privative de liberté, afin de permettre son jugement. Le présent article contient une disposition semblable afin de rendre possible son audition comme témoin ou sa confrontation dans un autre pays.

Article 34.

La personne citée conformément à l'article 31 et qui ne donne pas suite à la citation, encourt les mêmes sanctions pénales que si elle avait refusé de donner suite à une citation à comparaître devant un juge de son propre pays.

Article 35.

Le premier alinéa accorde l'immunité aux témoins et experts qui donnent suite à une citation à comparaître. Cette disposition est applicable non seulement aux personnes citées conformément à l'article 31, mais aussi à celles qui auront reçu directement une citation. L'immunité ne vise pas les faits qu'elles auraient commis après leur départ du pays où elles résident. Pour ces faits, elles pourront être poursuivies et éventuellement arrêtées. Ce sera notamment le cas lorsqu'elles font de faux témoignages.

Le second alinéa accorde l'immunité à la personne qui donne librement suite à une citation à comparaître comme prévenu pour les faits qui ne sont pas mentionnés dans la citation et qu'elle aurait commis avant son départ du pays où elle réside.

Article 36.

Le premier alinéa a trait aux extraits du casier judiciaire et aux renseignements relatifs à ce dernier, demandés par les autorités judiciaires d'un autre pays pour les besoins d'une affaire pénale. Ces autorités judiciaires pourront les obtenir comme les autorités judiciaires du pays requis.

Le second alinéa se rapporte aux demandes de renseignements relatives au casier judiciaire faites soit par les autorités judiciaires à d'autres fins que des fins pénales, soit par les autorités administratives. Pour ces demandes chaque pays pourra déterminer, suivant ses propres règlements et sa propre pratique, dans quelle mesure il conviendra de donner suite à de telles demandes.

Article 38.

En principe, les autorités judiciaires s'adresseront directement les demandes en matière d'entraide judiciaire. Les demandes de renseignements relatives au casier judiciaire pour les besoins d'une affaire pénale pourront être adressées directement au service intéressé. Seules les demandes de renseignements relatives au casier judiciaire à des fins non pénales et les demandes de mises à la disposition temporaires de détenus devront être adressées par le Ministre de la Justice au Ministre de la Justice.

Article 42.

Lorsque les autorités judiciaires d'un pays jugent que, dans une affaire, les poursuites ne peuvent être exercées que dans un autre pays ou que les poursuites y paraissent plus opportunes en raison notamment de la nature de l'affaire ou de la personnalité du délinquant, les autorités pourront à l'intervention des Ministres de la Justice intéressés, introduire une demande à ce sujet auprès des autorités judiciaires de cet autre pays, en transmettant les pièces qui se rapportent à l'affaire en cause. Le pays requis fera connaître au pays requérant la suite qui aura été donnée à une telle demande.

Les actes accomplis par les autorités judiciaires ou de police du pays requérant auront, en ce qui concerne l'interruption de la prescription dans le pays requis, les mêmes effets que s'ils avaient été accomplis par les autorités judiciaires ou de police du pays requis.

Artikel 33.

Artikel 18, lid 2 bevat een bepaling, die het mogelijk maakt een persoon, die op het grondgebied van een der landen vrijheidsstraf ondergaat, tijdelijk ter beschikking te stellen van de rechterlijke autoriteiten van een ander land, ten einde zijn berechting mogelijk te maken. Het onderhavige artikel bevat een overeenkomstige bepaling ten einde zijn verhoor als getuige of een confrontatie in een ander land mogelijk te maken.

Artikel 34.

Op degene, die, wanneer hij overeenkomstig artikel 31 is gedagvaard om als getuige te verschijnen, niet aan die dagvaarding voldoet, zullen dezelfde strafbepalingen van toepassing zijn als had hij geweigerd te voldoen aan een dagvaarding om als getuige voor de rechter van zijn eigen land te verschijnen.

Artikel 35.

Het eerste lid verschaft aan getuigen en deskundigen, die gevolg geven aan een dagvaarding om als zodanig te verschijnen immunititeit. Deze bepaling is niet slechts toepasselijk op personen, die overeenkomstig artikel 31 zijn gedagvaard, maar ook op hen aan wie rechtstreeks een dagvaarding is toegezonden. De immunititeit heeft geen betrekking op feiten, die zij na hun vertrek uit het land waar zij verblijft houden, bedrijven. Voor die feiten kunnen zij wel worden vervolgd en eventueel in hechtenis worden genomen. Met name kan dit het geval zijn, wanneer zij valse verklaringen zouden afleggen.

Het tweede lid geeft aan een persoon, die vrijwillig aan een dagvaarding om als verdachte te verschijnen voldoet, immunititeit voor die feiten, die niet in de dagvaarding zijn vermeld en die hij voor zijn vertrek uit het land waar hij verblijft zou hebben gepleegd.

Artikel 36.

Het eerste lid heeft betrekking op uittreksels uit het strafregister en op inlichtingen die op dat strafregister betrekking hebben, welke door rechterlijke autoriteiten van een ander land ten behoeve van strafzaken worden gevraagd. Die rechterlijke autoriteiten kunnen deze op dezelfde wijze verkrijgen als de rechterlijke autoriteiten van het aangezochte land.

Het tweede lid heeft betrekking op verzoeken om inlichtingen betreffende het strafregister, die hetzij door rechterlijke autoriteiten voor andere dan strafrechterlijke doeleinden, hetzij door administratieve autoriteiten worden gedaan. Voor deze verzoeken kan elk land volgens zijn eigen regeling of zijn eigen praktijk bepalen in hoeverre het daaraan gevolg zal geven.

Artikel 38.

In beginsel zullen verzoeken om rechtshulp door de betrokken rechterlijke autoriteiten rechtstreeks tot elkaar worden gericht. Verzoeken om inlichtingen uit het strafregister ten behoeve van strafzaken kunnen rechtstreeks aan de betrokken dienst worden gevraagd. Alleen verzoeken om inlichtingen uit het strafregister ten behoeve van niet-strafrechterlijke doeleinden en verzoeken om tijdelijke terbeschikkingstelling van gedetineerden moeten van Minister van Justitie tot Minister van Justitie worden gericht.

Artikel 42.

Indien de rechterlijke autoriteiten van een land van oordeel zijn dat een zaak slechts berecht kan worden door de rechter van een ander land of dat berechting door de rechter van het andere land meer aangewezen is bijvoorbeeld door de aard van de zaak of de persoonlijkheid van de dader, kunnen zij door tussenkomst van de betrokken Ministers van Justitie een daartoe strekkend verzoek richten tot de rechterlijke autoriteiten van dat andere land, onder overlegging van de op de zaak betrekking hebbende stukken. Het aangezochte land zal het aanvragende land laten weten welk gevolg aan een dergelijk verzoek is gegeven.

Door rechterlijke autoriteiten of politieambtenaren van het aanvragende land gestelde handelingen, hebben met betrekking tot de schorsing van de verjaring in het aangezochte land, dezelfde werking als waren zij door rechterlijke autoriteiten of opsporingsambtenaren van het aangezochte land verricht.

II. Protocole

concernant la responsabilité civile
pour les agents
en mission sur le territoire d'une autre Partie.

Commentaire.

Les articles 26 et 27 du Traité d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale créent la possibilité pour les agents, habilités pour rechercher et constater les infractions, de poursuivre leur mission sur le territoire d'une autre Partie contractante que celle à laquelle ils appartiennent. La convention Benelux relative à la coopération en matière de douanes et d'accises (art. 4) ainsi que le projet de convention Benelux relative à la coopération en matière de réglementation des importations, des exportations et du transit (art. 13) contiennent également des dispositions analogues.

Le nombre croissant de cas, dans lesquels les agents peuvent exercer leurs fonctions en dehors du territoire de leur pays, rend souhaitable une réglementation concernant la responsabilité civile quant aux dommages qu'ils pourraient causer à l'occasion de l'accomplissement de leur mission. En effet, à défaut d'une telle réglementation, des difficultés pourraient surgir dans la pratique.

Un Protocole distinct, visant non seulement les cas pouvant naître de l'application du présent traité, mais aussi ceux pouvant résulter des deux conventions Benelux précitées ainsi que d'accords analogues qui pourraient intervenir dans la suite, semble le plus indiqué pour régler cette question.

Le présent Protocole repose sur l'idée que la personne qui a subi dans son pays un dommage causé par un agent de recherche d'un autre pays, doit avoir les mêmes droits et les mêmes facilités de recouvrement que si le dommage lui avait été causé par un agent de son propre pays. L'extension de la compétence des agents ne peut pas nuire à la protection des victimes.

C'est pourquoi, le protocole prévoit l'assimilation des agents étrangers aux agents nationaux — assimilation qui, en ce qui concerne le droit pénal, est déjà prévue à l'article 28 du Traité d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale — quant à leur propre responsabilité civile et à celle des autorités de la Partie à laquelle ils appartiennent.

En application de l'article 1er du Protocole, les agents qui, en vertu d'une mission prévue dans un accord Benelux, se trouvent sur le territoire d'un autre pays du Benelux, seront responsables, conformément à la législation de ce dernier pays, du dommage qu'ils y causent. En conséquence, la responsabilité personnelle de ces agents est la même que celle des agents du pays où le dommage a été causé.

Les autorités de la Partie dont ces agents de recherche dépendent seront, en vertu de l'article 2, responsables dans les mêmes conditions et dans la même mesure que le seraient les autorités de la Partie sur le territoire de laquelle le dommage a été causé, si celui-ci l'avait été par leurs propres agents dans des circonstances similaires.

En vertu de l'article 3, les Parties contractantes reconnaissent la juridiction des tribunaux du pays où le dommage a été causé. Il en résulte que l'agent qui a causé le dommage aussi bien que les autorités de la Partie à laquelle il appartient, pourront être cités devant les tribunaux de ce pays et que les Parties renoncent à invoquer l'immunité de juridiction.

En cas de condamnation à des dommages-intérêts, les autorités s'exécuteront volontairement en application des dispositions de l'article 4. Aucun exequatur ne sera requis. Il va de soi que les autorités ne devront donner suite à une décision judiciaire qu'au moment où celle-ci est susceptible d'exécution et qu'il leur est loisible d'user des voies de recours prévues par la législation de l'Etat où le dommage a été causé.

Il peut arriver également qu'un agent en mission sur le territoire d'un autre Etat contractant cause un dommage aux agents de cet Etat et que celui-ci indemnise les victimes. Il est encore possible que cet agent endommage les biens de cet Etat.

D'autre part, les agents en mission sur le territoire d'un autre Etat, ou leur matériel, peuvent subir des dommages par le fait d'agents appartenant à la Partie sur le territoire de laquelle ils se trouvent.

Dans ces différents cas, il n'est pas exclu que l'Etat qui a subi le dommage puisse avoir une créance sur les autorités de la Partie dont dépend l'agent qui a causé le dommage. L'article 5 prévoit que les Etats renoncent entre eux à de telles créances. Cette renonciation ne vaut que pour les seules créances entre Etats et ne s'étend pas à celles existant au profit ou à charge d'autres pouvoirs publics.

II. Protocol

betreffende de burgerrechterlijke aansprakelijkheid
voor ambtenaren die optreden op het grondgebied
van een andere Partij.

Toelichting.

De artikelen 26 en 27 van het verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken scheppen de mogelijkheid dat ambtenaren, belast met het opsporen en constateren van strafbare feiten, optreden op het grondgebied van een andere Verdragsluitende Partij dan die waartoe zij behoren. Ook het Beneluxverdrag nopens de samenwerking op het stuk van douanen en van accijnzen (artikel 4) en het uitwerpsverdrag over de samenwerking inzake de regeling van de in- uit- en doorvoer (artikel 13) bevatten soortgelijke bepalingen.

Het toenemende aantal gevallen, waarin die ambtenaren buiten hun eigen grondgebied kunnen optreden, maakt het gewenst een regeling te treffen aangaande de burgerrechterlijke aansprakelijkheid ten aanzien van schade, die zij bij een dergelijk optreden zouden kunnen veroorzaken. Bij gebreke van een dergelijke regeling zouden omtrent deze kwestie immers in de praktijk moeilijkheden kunnen rijzen.

Een afzonderlijk Protocol, dat niet alleen betrekking heeft op gevallen die zich kunnen voordoen bij de toepassing van het onderhavige verdrag, maar ook op die welke kunnen voortvloeien uit de beide eerdervermelde Beneluxverdragen en soortgelijke verdragen die eventueel in de toekomst tot stand zullen komen, lijkt tot regeling van deze materie het meest aangewezen.

Uitgangspunt voor het onderhavige Protocol is geweest dat een persoon aan wie in zijn eigen land door een opsporingsambtenaar van een ander land schade is toegebracht, dezelfde rechten en dezelfde mogelijkheden tot verhaal moet bezitten als wanneer die schade hem zou zijn toegebracht door een ambtenaar van zijn eigen land. De uitbreiding van de bevoegdheid van de ambtenaren mag niet leiden tot een vermindering van de bescherming van de benadeelden.

In verband daarmee assimileert het protocol buitenlandse ambtenaren aan nationale ambtenaren met betrekking tot hun eigen burgerrechterlijke aansprakelijkheid, en met betrekking tot die van de autoriteiten van de partij waartoe zij behoren — een assimilatie die voor wat betreft het strafrecht reeds in artikel 28 van het verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken is opgenomen.

Ingevolge artikel 1 van het Protocol zullen ambtenaren, die zich, in verband met een optreden voorzien in enige Beneluxovereenkomst, op het grondgebied van een ander Beneluxland bevinden volgens de wetgeving van dat land aansprakelijk zijn voor schade die zij aldaar veroorzaken. Dit brengt mede dat de persoonlijke aansprakelijkheid van die ambtenaren dezelfde is als die van de ambtenaren van het land waar de schade werd toegebracht.

De autoriteiten van de Partij waartoe die ambtenaren behoren zullen op grond van artikel 2 op dezelfde wijze en in dezelfde mate aansprakelijk zijn als de autoriteiten van de Partij op wier grondgebied de schade werd toegebracht dit zouden zijn, indien de schade onder soortgelijke omstandigheden door hun eigen ambtenaren was veroorzaakt.

Op grond van artikel 3 erkennen de Verdragsluitende Partijen de rechtsmacht van de rechter van het land waar de schade werd toegebracht. Dit houdt in dat zowel de ambtenaar, die de schade veroorzaakte, als de autoriteiten van de Partij, waartoe hij behoort, voor de rechter van dat land gedagvaard zullen kunnen worden en dat de Partijen ervan afzien een beroep te doen op immuniteit van rechtsmacht.

In geval van veroordeling tot schadevergoeding, zullen de autoriteiten daaraan ingevolge het bepaalde in artikel 4 vrijwillig gevolg geven. Enig exequatur zal niet zijn vereist. Uiteraard zullen de autoriteiten eerst verplicht zijn aan een rechterlijke beslissing gevolg te geven, wanneer deze vatbaar is geworden voor tenuitvoerlegging, en staat het hun vrij daartegen de rechtsmiddelen aan te wenden, die in de wetgeving van de Staat waar de schade werd toegebracht zijn voorzien.

Het is denkbaar dat een ambtenaar, die optreedt op het grondgebied van een andere Verdragsluitende Staat, schade toebrengt aan ambtenaren van die Staat en dat die Staat de benadeelden schadeloos stelt. Ook is het mogelijk dat die ambtenaar zaken van die Staat beschadigt.

Verder kunnen ambtenaren, die op het grondgebied van een andere Staat optreden, of hun materieel, schade lijden door toedoen van ambtenaren die behoren tot de Partij op wier grondgebied zij zich bevinden.

In al deze gevallen is het niet uitgesloten dat de Staat die de schade heeft geleden, een vordering heeft op de autoriteiten van de Partij tot wie de ambtenaar die de schade toebrengt behoort. Artikel 5 bepaalt nu dat de Staten wederkerig van dergelijke vorderingen afstand doen. Deze afstand heeft uitsluitend betrekking op de vorderingen tussen de Staten en strekt zich niet uit tot vorderingen van of tegen andere openbare lichamen.

Le présent Protocole ne déroge pas à la réglementation qui, en matière de responsabilité civile, découlerait d'un Traité Benelux concernant l'assurance obligatoire des véhicules auto-moteurs. Dans la mesure où un tel Traité comprendrait une réglementation dérogatoire au présent Protocole, ce Traité qui constituerait une réglementation spéciale aurait priorité sur celle prévue par le présent Protocole.

Het onderhavige Protocol derogeeft niet aan de regeling welke met betrekking tot burgerrechtelijke aansprakelijkheid zou voortvloeien uit een Beneluxverdrag betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen. Voo zover een dergelijk verdrag een van dit Protocol afwijkende regeling zou bevatten, zal dat verdrag als speciale regeling voorrang hebben boven de regeling gesteld in dit Protocol.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Vice-Premier Ministre et Ministre des Affaires étrangères, le 7 novembre 1962, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation du traité d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale entre le Royaume de Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et le Royaume des Pays-Bas, et du protocole concernant la responsabilité civile pour les agents en mission sur le territoire d'une autre partie, signés à Bruxelles, le 27 juin 1962 », a donné le 26 novembre 1962 l'avis suivant :

Le projet n'appelle pas d'observation.

La chambre était composée de :

Messieurs : J. Suetens, premier président,

G. Holoye et J. Masquelin, conseillers d'Etat,

P. De Visscher et J. Roland, assesseurs de la section de législation,

G. De Leuze, greffier adjoint, greffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J. Suetens.

Le rapport a été présenté par M. E. Joachim, auditeur général.

Le Greffier,

(s.) G. DE LEUZE.

Le Président,

(s.) J. SUETENS.

Pour expédition délivrée au Ministre des Affaires étrangères.

Le 28 novembre 1962.

Le Greffier du Conseil d'Etat,

R. DECKMYN.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 7e november 1962 door de Vice-Eerste-Minister en Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van het verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en van het protocol betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor ambtenaren die optreden op het grondgebied van een andere partij, ondertekend op 27 juni 1962, te Brussel », heeft de 26^e november 1962 het volgend advies gegeven :

Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken.

De kamer was samengesteld uit :

De Heren : J. Suetens, eerste-voorzitter,

G. Holoye en J. Masquelin, raadsheren van State,

P. De Visscher en J. Roland, bijzitters van de afdeling wetgeving,

G. De Leuze, adjunct-griffier, griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. J. Suetens.

Het verslag werd uitgebracht door de H. E. Joachim, auditeur-generaal.

De Griffier,

(get.) G. DE LEUZE.

De Voorzitter,

(get.) J. SUETENS.

Voor uitgifte afgeleverd aan de Minister van Buitenlandse Zaken.

De 28 november 1962.

De Griffier van de Raad van State,

R. DECKMYN.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN,

Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Vice-Premier Ministre et Ministre des Affaires étrangères et de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Vice-Premier Ministre et Ministre des Affaires étrangères et Notre Ministre de la Justice sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article unique.

Le Traité d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale entre le Royaume de Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et le Royaume des Pays-Bas, et le Protocole concernant la responsabilité civile pour les agents en mission sur le territoire d'une autre Partie, signés à Bruxelles, le 27 juin 1962, sortiront leur plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 17 décembre 1962.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

*Le Vice-Premier Ministre
et Ministre des Affaires étrangères,*

P.-H. SPAAK.

Le Ministre de la Justice,

P. VERMEYLEN.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN,

Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Vice-Eerste-Minister en Minister van Buitenlandse Zaken en van Onze Minister van Justitie,

HEDDEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Vice-Eerste-Minister en Minister van Buitenlandse Zaken en Onze Minister van Justitie zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen waarvan de tekst volgt :

Enig artikel.

Het Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België, het Groot-hertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden en het Protocol betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor ambtenaren die optreden op het grondgebied van een andere partij, ondertekend op 27 juni 1962, te Brussel, zullen volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Brussel, 17 december 1962.

VAN KONINGSWEGE :

*De Vice-Eerste-Minister
en Minister van Buitenlandse Zaken.*

De Minister van Justitie.

TRAITE

d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale entre le Royaume de Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et le Royaume des Pays-Bas.

Sa Majesté le Roi des Belges,

Son Altesse Royale la Grande-Duchesse de Luxembourg,

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas,

Estimant qu'en raison des liens étroits qui unissent Leurs pays et notamment par suite de l'abrogation du contrôle des personnes aux frontières intérieures, il s'impose d'étendre l'extradition des délinquants à un plus grand nombre d'infractions, de simplifier les formalités et de permettre l'assistance mutuelle en matière pénale dans une mesure plus large que celle prévue par les traités en vigueur;

S'inspirant des principes contenus dans les conventions européennes d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale;

Ont décidé de conclure entre le Royaume de Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et le Royaume des Pays-Bas un Traité pour régler l'extradition des délinquants et l'entraide judiciaire en matière pénale, et ont désigné comme Plénipotentiaires :

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence Monsieur H. Fayat, Ministre, Adjoint aux Affaires étrangères;

Son Altesse Royale la Grande-Duchesse de Luxembourg :

Son Excellence Monsieur N. Hommel, Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Bruxelles;

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

Son Excellence le Jonkheer E. Teixeira de Mattos, Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Bruxelles;

Lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

CHAPITRE I.

L'extradition.

Article 1.

Obligation d'extrader.

Les Hautes Parties Contractantes s'engagent à se livrer réciproquement, selon les règles et sous les conditions déterminées par les articles suivants, les individus qui sont poursuivis pour une infraction ou recherchés aux fins d'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, par les autorités judiciaires de la Partie requérante.

Article 2.

Faits donnant lieu à extradition.

1. Donneront lieu à extradition les faits punis par les lois de la Partie requérante et de la Partie requise d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté privative de liberté d'un maximum d'au moins six mois ou d'une peine ou d'une mesure plus sévère. Lorsqu'une peine ou une mesure de sûreté a été prononcée sur le territoire de la Partie requérante, cette peine ou cette mesure devra être d'une durée d'au moins trois mois.

2. Si la demande d'extradition vise plusieurs faits distincts punis chacun par la loi de la Partie requérante et de la Partie requise

VERDRAG

aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen,

Hare Koninklijke Hoogheid de Groothertogin van Luxemburg,

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden,

Van mening, dat het gezien de nauwe band waardoor Hun landen verenigd zijn en met name ten gevolge van de afschaffing van de personencontrole aan de binnengrenzen, noodzakelijk is om de mogelijkheid tot uitlevering van misdadigers uit te breiden tot een groter aantal strafbare feiten, de daaraan verbonden formaliteiten te vereenvoudigen en rechtshulp in strafzaken op uitgebreidere schaal mogelijk te maken dan de bestaande verdragen toelaten;

Uitgaande van de beginselen vervat in de Europese overeenkomsten aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken;

Hebben besloten een verdrag te sluiten tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden tot regeling van de uitlevering van misdadigers en de rechtshulp in strafzaken en hebben als Gevolmachtigden aangewezen :

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Excellentie de Heer H. Fayat, Minister, Adjunkt voor Buitenlandse Zaken;

Hare Koninklijke Hoogheid de Groothertogin van Luxemburg :

Zijne Excellentie de Heer N. Hommel, buitengewoon en gevolmachtigd Ambassadeur te Brussel;

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Zijne Excellentie Jonkheer E. Teixeira de Mattos, buitengewoon en gevolmachtigd Ambassadeur te Brussel;

Die, na elkander hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten te hebben overgelegd, zijn overeengekomen als volgt :

HOOFDSTUK I.

De uitlevering.

Artikel 1.

Verplichting tot uitlevering.

De Hoge Verdragsluitende Partijen verbinden zich om, overeenkomstig de regels en onder de voorwaarden in de volgende artikelen bepaald, elkander wederzijds de personen uit te leveren, die door de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij vervolgd worden terzake van een strafbaar feit of gezocht worden tot tenuitvoerlegging van een straf of maatregel.

Artikel 2.

Feiten, die tot uitlevering kunnen leiden.

1. Tot uitlevering zullen kunnen leiden de feiten, die krachtens de wetten van de verzoekende Partij en van de aangezochte Partij strafbaar zijn gesteld, met een vrijheidsstraf of met een maatregel, welke vrijheidsbeneming medebrengt, met een maximum van ten minste zes maanden, danwel met een zwaardere straf of maatregel. Wanneer er binnen het gebied van de verzoekende Partij een straf of een maatregel is opgelegd, moet die straf of die maatregel ten minste de duur van drie maanden hebben.

2. Indien het verzoek om uitlevering betrekking heeft op verscheidene afzonderlijke feiten, die alle krachtens de wet van de verzoekende en

d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté privative de liberté, mais dont certains ne remplissent pas la condition relative au taux de la peine, la Partie requise aura la faculté d'accorder également l'extradition pour ces derniers.

Article 3.

Infractions politiques.

1. L'extradition ne sera pas accordée si l'infraction pour laquelle elle est demandée est considérée par la Partie requise comme une infraction politique ou comme un fait connexe à une telle infraction.

2. Pour l'application du présent Traité, ne seront pas considérés comme infraction politique :

- a) l'attentat à la vie ou à la liberté d'un Chef d'Etat ou d'un membre de la Maison régnante;
- b) la désertion.

3. L'application du présent article n'affectera pas les obligations que les Hautes Parties auront assumées ou assumeront aux termes de toute autre convention internationale de caractère multilatéral.

Article 4.

Infractions fiscales.

En matière de taxes, d'impôts, de douane, de change, d'importation, d'exportation et de transit, l'extradition ne sera accordée dans les conditions prévues par le présent Traité que s'il en a été ainsi décidé entre les Gouvernements des Hautes Parties Contractantes pour chaque infraction ou catégorie d'infractions.

Article 5.

Extradition des nationaux.

1. Les Hautes Parties Contractantes n'extraderont pas leurs ressortissants.

2. La qualité de ressortissant sera appréciée au moment de la remise.

Article 6.

Lieu de perpétration.

1. La Partie requise pourra refuser d'extrader l'individu réclamé pour une infraction qui, selon sa législation, a été commise en tout ou en partie sur son territoire ou en un lieu assimilé à son territoire.

2. Lorsque l'infraction motivant la demande d'extradition aura été commise hors du territoire de la Partie requérante, l'extradition ne pourra être refusée que si la législation de la Partie requise n'autorise pas la poursuite d'une infraction du même genre commise hors de son territoire.

Article 7.

Poursuites en cours pour les mêmes faits.

Une Partie requise pourra refuser d'extrader un individu réclamé si cet individu fait l'objet de sa part de poursuites pour les faits en raison desquels l'extradition est demandée.

Article 8.

Non bis in idem.

L'extradition ne sera pas accordée lorsque l'individu réclamé a été définitivement jugé par les autorités compétentes de la Partie requise, pour les faits en raison desquels l'extradition est demandée. L'extradition pourra être refusée si les autorités compétentes de la Partie requise ont décidé de ne pas engager de poursuites ou de mettre fin aux poursuites qu'elles ont exercées pour les mêmes faits.

van de aangezochte Partij strafbaar zijn gesteld met vrijheidsstraf of met een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt, maar waarvan sommige niet voldoen aan de voorwaarde met betrekking tot de hoogte van de straf, is de aangezochte Partij bevoegd de uitlevering eveneens terzake van deze laatste feiten toe te staan.

Artikel 3.

Politieke misdrijven.

1. De uitlevering zal niet worden toegestaan indien het strafbare feit, waarvoor zij wordt verzocht, door de aangezochte Partij als een politiek misdrijf of als een met een dergelijk misdrijf samenhangend feit wordt beschouwd.

2. Voor de toepassing van het onderhavige verdrag zullen niet worden beschouwd als politiek misdrijf :

- a) de aanslag tegen het leven of de vrijheid van een Staatshoofd of van een lid van het regerende Huis;
- b) de desertie.

3. De toepassing van dit artikel heeft geen invloed op de verplichtingen, die de Hoge Verdragsluitende Partijen op zich hebben genomen of zullen nemen uit hoofde van andere internationale overeenkomsten van multilaterale aard.

Artikel 4.

Fiscale delicten.

Inzake retributies, belastingen, douane, deviezen, invoer, uitvoer en doorvoer, zal uitlevering onder de in dit verdrag voorziene voorwaarden slechts worden toegestaan, indien ten aanzien van elk delict of elke groep van delicten tussen de Regeringen van de Hoge Verdragsluitende Partijen daartoe is besloten.

Artikel 5.

Uitlevering van onderdanen.

1. De Hoge Verdragsluitende Partijen leveren hun onderdanen niet uit.

2. De hoedanigheid van onderdaan zal worden beoordeeld naar de toestand op het tijdstip van de overleving.

Artikel 6.

Plaats, waar het feit is begaan.

1. De aangezochte Partij zal kunnen weigeren om een persoon uit te leveren terzake van een strafbaar feit dat volgens de wetgeving van die Partij geheel of ten dele op haar grondgebied of op een daarmee gelijk gestelde plaats is gepleegd.

2. Wanneer het strafbare feit, dat aan het verzoek tot uitlevering ten grondslag ligt, is begaan buiten het grondgebied van de verzøkende Partij, zal de uitlevering slechts geweigerd kunnen worden indien de wet van de aangezochte Partij de vervolging van een dergelijk, buiten haar grondgebied gepleegd, strafbaar feit niet toelaat.

Artikel 7.

Vervolging ingesteld terzake van dezelfde feiten.

Een aangezochte Partij zal kunnen weigeren een persoon, wiens uitlevering is verzocht, uit te leveren, indien die persoon door haar wordt vervolgd terzake van de feiten waarvoor de uitlevering is verzocht.

Artikel 8.

Non bis in idem.

De uitlevering zal niet worden toegestaan wanneer de persoon, wiens uitlevering is verzocht, terzake van de feiten, waarop dit verzoek was gegrond, door de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Partij onherroepelijk is berecht. De uitlevering zal kunnen worden geweigerd, indien de bevoegde autoriteit van de aangezochte Partij heeft besloten terzake van dezelfde feiten geen vervolging in te stellen danwel een ingestelde vervolging te staken.

*Article 9.***Prescription.**

L'extradition ne sera pas accordée si la prescription de l'action publique ou de la peine est acquise d'après la législation de la Partie requise au moment où la remise doit avoir lieu.

*Article 10.***Peine capitale.**

Si le fait pour lequel l'extradition est demandée est puni de la peine capitale par la loi de la Partie requérante et que cette peine n'est pas applicable à ce fait d'après la législation ou suivant la pratique de la Partie requise, celle-ci pourra accorder l'extradition à la condition que la Partie requérante s'engage à recommander au Chef de l'Etat la commutation de la peine capitale en une autre peine.

*Article 11.***Requête et pièces à l'appui.**

1. La demande d'extradition sera adressée par écrit par le Ministre de la Justice de la Partie requérante au Ministre de la Justice de la Partie requise.

2. Il sera produit à l'appui de la demande :

- a) l'original ou l'expédition authentique, soit d'une décision de condamnation exécutoire, soit d'un mandat d'arrêt ou de tout autre acte ayant la même force, délivré dans les formes prescrites par la loi de la Partie requérante;
- b) un exposé des faits pour lesquels l'extradition est demandée. Le temps et le lieu de leur perpétration, leur qualification légale et les références aux dispositions légales qui leur sont applicables seront indiqués le plus exactement possible;
- c) une copie des dispositions légales applicables ainsi que le signalement aussi précis que possible de l'individu réclamé et tous autres renseignements de nature à déterminer son identité et sa nationalité.

*Article 12.***Complément d'informations.**

Si les informations communiquées par la Partie requérante se révèlent insuffisantes pour permettre à la Partie requise de prendre une décision en application du présent Traité, cette dernière Partie demandera le complément d'informations nécessaire et pourra fixer un délai pour l'obtention de ces informations.

*Article 13.***Règle de la spécialité.**

1. Sans préjudice de l'application de l'article 2, paragraphe 2, l'individu qui aura été livré ne sera ni poursuivi, ni jugé, ni détenu en vue de l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, ni soumis à toute autre restriction de sa liberté individuelle, pour un fait quelconque antérieur à la remise, autre que celui ayant motivé l'extradition, sauf dans les cas suivants :

- a) lorsque la Partie qui l'a livré y consent. Une demande sera présentée à cet effet, accompagnée des pièces prévues à l'article 11. Ce consentement sera donné lorsque l'infraction, pour laquelle il est demandé entraîne elle-même l'obligation d'extrader aux termes du présent Traité. Il pourra être donné lorsque l'infraction, en raison du taux de la peine ou de la mesure de sûreté qui la réprime, n'entraîne pas cette obligation;
- b) lorsque ayant eu la possibilité de le faire, l'individu extradé n'a pas quitté dans les quinze jours qui suivent son élargissement définitif le territoire de la Partie à laquelle il a été livré ou s'il y est retourné après l'avoir quitté;
- c) lorsque l'extradé, soit devant l'autorité judiciaire de la Partie requise avant son extradition, soit devant l'autorité judiciaire de la Partie requérante après son extradition, aura consenti expressément à être poursuivi et puni de quelque chef que ce soit.

*Artikel 9.***Verjaring.**

De uitlevering zal niet worden toegestaan indien het recht tot strafvervolgning danwel de straf volgens de wet van de aangezochte Partij is verjaard op het tijdstip, waarop de overlevering plaats moet vinden.

*Artikel 10.***Doodstraf.**

Indien op het feit, terzake waarvan de uitlevering wordt verzocht, door de wet van de verzoekende Partij de doodstraf is gesteld en deze straf volgens de wet van de aangezochte Partij tegen dat feit niet wordt bedreigd of met betrekking tot dat feit door die Partij algemeen niet wordt toegepast, kan de aangezochte Partij de uitlevering toestaan op voorwaarde dat de verzoekende Partij zich verbindt het Staatshoofd aan te bevelen, de doodstraf in een andere straf om te zetten.

*Artikel 11.***Verzoek en stukken ter ondersteuning daarvan.**

1. Het verzoek tot uitlevering zal door de Minister van Justie van de verzoekende Partij schriftelijk worden gericht tot de Minister van Justitie van de aangezochte Partij.

2. Bij het verzoek zullen worden overgelegd :

- a) het origineel of een authentiek afschrift, hetzij van een voor tenuitvoerlegging vatbare veroordeling, hetzij van een bevel tot aanhouding of van teedere andere akte, die dezelfde kracht heeft, een en ander opgemaakt in de vorm voorgeschreven door de wet van de verzoekende Partij;
- b) een overzicht van de feiten, waarvoor de uitlevering wordt verzocht. De tijd en plaats, waarop de feiten zijn begaan, hun wettelijke omschrijving en de verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen, zullen zo nauwkeurig mogelijk worden vermeld;
- c) een afschrift van de toepasselijke wetsbepalingen, alsmede een zo nauwkeurig mogelijk signalement van de verzochte persoon en alle andere inlichtingen, welke van belang zijn om zijn identiteit en nationaliteit vast te stellen.

*Artikel 12.***Aanvullende inlichtingen.**

Indien de door de verzoekende Partij verstrekte inlichtingen onvoldoende blijken te zijn om de aangezochte Partij in staat te stellen een beslissing overeenkomstig dit verdrag te nemen, zal deze laatste Partij de noodzakelijke aanvulling op de gegeven inlichtingen vragen en een termijn kunnen stellen, binnen welke deze verkregen moeten zijn.

*Artikel 13.***Specialiteitsbeginsel.**

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 2, lid 2, zal de uitgeleverde persoon niet worden vervolgd, berecht of in hechtenis gesteld met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel, noch ook aan enige andere beperking van zijn persoonlijke vrijheid worden blootgesteld, wegens enig ander vóór de overlevering begaan feit dan dat, hetwelk de reden tot uitlevering is geweest, behalve in de volgende gevallen :

- a) wanneer de Partij, die hem heeft uitgeleverd erin toestemt. Daartoe moet een verzoek worden aangeboden, vergezeld van de in artikel 11 bedoelde stukken. De toestemming zal worden gegeven indien het strafbare feit, waarvoor zij verzocht wordt, op zichzelf de verplichting tot uitlevering krachtens dit verdrag meebrengt. De toestemming kan worden gegeven indien het strafbare feit, gezien de hoogte van de daartegen bedreigde straf of maatregel deze verplichting niet meebrengt;
- b) wanneer de uitgeleverde persoon, hoewel hij daartoe de mogelijkheid had, niet binnen de vijftien dagen, die op zijn definitieve invrijheidstelling volgden het grondgebied van de Partij, aan welke hij was uitgeleverd, heeft verlaten of indien hij, na dit gebied verlaten te hebben, daarin is teruggekeerd;
- c) wanneer de uitgeleverde persoon, hetzij vóór zijn uitlevering ten overstaan van een rechterlijke autoriteit van de aangezochte Partij, hetzij na zijn uitlevering voor een rechterlijke autoriteit van de verzoekende Partij, er uitdrukkelijk in heeft toegestemd om te worden vervolgd en gestraft terzake van enig feit, welk dan ook.

2. Toutefois, la Partie requérante pourra prendre les mesures nécessaires en vue d'un éloignement du territoire ou d'une interruption de la prescription conformément à sa législation, y compris le recours à une procédure par défaut.

3. Si la qualification donnée au fait incriminé est modifiée au cours de la procédure, l'individu extradé ne sera poursuivi ou jugé que dans la mesure où les éléments constitutifs de l'infraction autrement qualifiée permettent l'extradition.

Article 14.

Réextradition à un Etat non contractant.

1. Sauf dans les cas prévus au paragraphe 1, alinéas b) et c), de l'article 13, l'assentiment de la Partie requise sera nécessaire pour permettre à la Partie requérante de livrer à un Etat non contractant l'individu qui aura été remis et qui serait recherché par cet Etat pour des infractions antérieures à la remise. La Partie requise pourra exiger la production des pièces prévues au paragraphe 2 de l'article 11.

2. Lorsqu'il s'agit d'une autre Haute Partie Contractante cet assentiment ne sera pas requis.

Article 15.

Arrestation provisoire.

1. En cas d'urgence, les autorités judiciaires de la Partie requérante pourront, en vue de l'extradition, demander l'arrestation provisoire de l'individu recherché.

2. La demande d'arrestation provisoire mentionnera l'infraction commise, la durée de la peine ou de la mesure comminée ou prononcée, le temps et le lieu où l'infraction a été perpétrée ainsi que, dans la mesure du possible, le signalement de l'individu recherché.

3. Elle sera transmise aux autorités judiciaires de la Partie requise, soit directement, soit par le bureau central national de l'Organisation internationale de Police criminelle (Interpol). L'autorité judiciaire de la Partie requérante sera informée sans délai de la suite donnée à sa demande.

4. Si la demande paraît régulière, il y sera donné suite par les autorités judiciaires de la Partie requise conformément à la loi de cette dernière.

5. L'arrestation provisoire prendra fin, si dans le délai de dix-huit jours après l'arrestation, la Partie requise n'a pas été saisie de la demande d'extradition et des pièces mentionnées à l'article 11, à moins que l'arrestation ne doive être maintenue pour un autre motif. Toutefois, la mise en liberté provisoire est possible à tout moment, sauf pour la Partie requise à prendre toute mesure qu'elle estimera nécessaire en vue d'éviter la fuite de l'individu réclamé.

6. La mise en liberté ne s'opposera ni à une nouvelle arrestation ni à l'extradition si la demande d'extradition parvient ultérieurement.

Article 16.

Concours de requêtes.

Si l'extradition est demandée concurremment par plusieurs Etats, soit pour le même fait, soit pour des faits différents, la Partie requise statuera compte tenu de toutes circonstances et notamment de la gravité relative et du lieu des infractions, des dates respectives des demandes, de la nationalité de l'individu réclamé et de la possibilité d'une extradition ultérieure à un autre Etat.

Article 17.

Remise de l'extradé.

1. La Partie requise fera connaître à la Partie requérante par la voie prévue au paragraphe 1 de l'article 11, sa décision sur l'extradition.

2. Tout rejet complet ou partiel sera motivé.

2. De verzoekende Partij kan echter de nodige maatregelen nemen met het oog op een uitzetting uit zijn grondgebied of met het oog op een stuiting van de verjaring overeenkomstig haar wet, daaronder begrepen het instellen van een verstekprocedure.

3. Wanneer de omschrijving, die aan het te laste gelegde feit is gegeven, in de loop van de procedure wordt gewijzigd, zal de uitgeleverde persoon slechts worden vervolgd of berecht, voor zover de elementen van het op andere wijze omschreven strafbare feit uitlevering zouden gedogen.

Artikel 14.

Verderlevering aan een derde Staat.

1. Behoudens in de gevallen, bedoeld in lid 1, onder b) en c), van artikel 13, heeft de verzoekende Partij de toestemming van de aangezochte Partij nodig om de persoon, die haar overgedragen is, en die gezocht wordt door een Staat die geen Partij is bij dit verdrag terzake van strafbare feiten gepleegd vóór de overdracht, aan die Staat uit te leveren. De aangezochte Partij zal de overlegging van de stukken, bedoeld in artikel 11, lid 2, kunnen eisen.

2. Indien het gaat om een andere Hoge Verdragsluitende Partij is die toestemming niet vereist.

Artikel 15.

Voorlopige aanhouding.

1. In geval van spoed kunnen de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij met het oog op een uitlevering de voorlopige aanhouding van de gezochte persoon verzoeken.

2. Het verzoek om voorlopige aanhouding zal melding maken van het strafbare feit dat werd begaan, van de duur van de straf of de maatregel die tegen het feit wordt bedreigd of die terzake van het feit werd opgelegd, van de tijd en plaats waarop het feit werd begaan, alsmede, voor zover mogelijk, van het signalement van de gezochte persoon.

3. Het verzoek zal aan de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Partij worden overgebracht, hetzij rechtstreeks, hetzij door het centrale nationale bureau van de Internationale Politie Organisatie (Interpol). De rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij zullen onverwijld worden ingelicht over het gevolg dat aan hun verzoek is gegeven.

4. Indien het verzoek op regelmatige wijze blijkt te zijn gedaan, zal daaraan door de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Partij overeenkomstig de wetgeving van die Partij gevolg worden gegeven.

5. De voorlopige aanhouding zal een einde nemen indien de aangezochte Partij niet binnen een termijn van achttien dagen na de aanhouding, het uitleveringsverzoek en de in artikel 11 bedoelde stukken ontvangen heeft, tenzij de aanhouding op een andere grond moet worden voortgezet. Op ieder ogenblik is echter voorlopige invrijheidstelling mogelijk, met dien verstande dat de aangezochte Partij daarbij elke maatregel dient te nemen die zij noodzakelijk acht om vlucht van de gevorderde persoon te voorkomen.

6. De invrijheidstelling verhindert een nieuwe aanhouding en uitlevering niet indien het uitleveringsverzoek alsnog binnenkomt.

Artikel 16.

Samenloop van verzoeken.

Indien de uitlevering door verschillende Staten tegelijkertijd verzocht wordt, hetzij voor hetzelfde feit, hetzij voor verschillende feiten, zal de aangezochte Partij bij haar beslissing rekening houden met alle omstandigheden, zoals de ernst en de plaats van de strafbare feiten, de dagtekening van de onderscheiden verzoeken, de nationaliteit van de opgeëiste persoon en de mogelijkheid van een latere uitlevering aan een andere Staat.

Artikel 17.

Overlevering van de uitgeleverde.

1. De aangezochte Partij zal haar beslissing over de uitlevering langs de in artikel 11, lid 1, bedoelde weg ter kennis van de verzoekende Partij brengen.

2. Iedere totale of gedeeltelijke weigering zal met redenen worden omkleed.

3. En cas d'acceptation, la Partie requérante sera informée du lieu et de la date de remise ainsi que de la durée de la détention subie en vue de l'extradition par l'individu réclamé.

4. Sous réserve du cas prévu au paragraphe 5 du présent article, si l'individu réclamé n'a pas été reçu à la date fixée, il pourra être mis en liberté à l'expiration d'un délai de quinze jours à compter de cette date et il sera en tout cas mis en liberté à l'expiration d'un délai de trente jours; la Partie requise pourra refuser de l'extrader pour le même fait.

5. En cas de force majeure empêchant la remise ou la réception de l'individu à extrader, la Partie intéressée en informera l'autre Partie; les deux Parties se mettront d'accord sur une nouvelle date de remise et les dispositions du paragraphe 4 du présent article seront applicables.

Article 18.

Remise ajournée ou conditionnelle.

1. La Partie requise pourra, après avoir statué sur la demande d'extradition, ajourner la remise de l'individu réclamé pour être poursuivi par elle ou, s'il a déjà été condamné, pour purger sur son territoire une peine encourue en raison d'un fait autre que celui pour lequel l'extradition est demandée.

2. Lorsqu'il s'agit d'un individu qui subit une peine sur le territoire de la Partie requise, cette Partie pourra, si des circonstances particulières l'exigent, remettre temporairement à la Partie requérante l'individu réclamé dans des conditions à déterminer d'un commun accord entre les Parties.

3. La détention subie à la suite de cette remise, sur le territoire de la Partie requérante, sera imputée sur la durée de la peine que l'intéressé doit subir sur le territoire de la Partie requise.

Article 19.

Procédure sommaire.

1. Dans le cas visé à l'article 15, l'autorité judiciaire de la Partie requérante pourra demander la remise immédiate de la personne à extrader.

2. Cette remise est subordonnée au consentement formel donné par la personne arrêtée devant l'officier du ministère public de la Partie requise et à l'accord de ce magistrat. La personne arrêtée a le droit de se faire assister par un Conseil. La remise aura lieu sans autres formalités et devra être opérée dans les dix-huit jours de l'arrestation provisoire.

3. Dans le cas où la remise ne pourrait s'effectuer dans les cinq jours de cette arrestation, l'autorité judiciaire de la Partie requise en avisera l'autorité judiciaire de la Partie requérante et l'invitera s'il y a lieu, à procéder conformément aux dispositions de l'article 11.

4. La remise entraîne pour l'intéressé les conséquences découlant de la déclaration visée à l'article 13, paragraphe 1, sous c).

Article 20.

Remise d'objets.

1. A la demande de la Partie requérante, la Partie requise saisira, dans la mesure permise par sa législation, et remettra les objets :

- a) qui peuvent servir de pièces à conviction;
- b) qui, provenant de l'infraction, auraient été trouvés avant ou après la remise de la personne arrêtée.

2. La remise est subordonnée à l'accord de la Chambre du Conseil du tribunal du lieu où les perquisitions et saisies ont été opérées qui décide s'il convient ou non de transmettre en tout ou en partie, à la

3. In geval van inwilliging van het verzoek zal de verzoekende Partij worden ingelicht omtrent de plaats en de datum van de overlevering, alsmede omtrent de duur van de door de opgeëiste persoon met het oog op de uitlevering ondergane vrijheidsbeneming.

4. Onverminderd het bepaalde in lid 5 van dit artikel zal de opgeëiste persoon, indien hij niet op de vastgestelde datum is overgenomen, na afloop van een termijn van vijftien dagen te rekenen van die datum in vrijheid kunnen worden gesteld en zal hij in elk geval in vrijheid worden gesteld na ommekomst van een termijn van dertig dagen; de aangezochte Partij zal kunnen weigeren om hem voor hetzelfde feit uit te leveren.

5. In geval de overdracht of de overneming van de uit te leveren persoon door overmacht verhinderd word, zal de belanghebbende Partij de andere Partij daarvan op de hoogste stellen; de twee Partijen zullen een nieuwe datum van overdracht overeenkomen en de bepalingen van het vierde lid van dit artikel zullen van toepassing zijn.

Artikel 18.

Uitgestelde of voorwaardelijke overlevering.

1. De aangezochte Partij kan, nadat zij een beslissing over het verzoek tot uitlevering genomen heeft, de overlevering van de opgeëiste persoon uitstellen opdat hij door haar vervolgd kan worden of, indien hij bereids veroordeeld is op haar grondgebied een strak kan ondergaan, wegens een ander feit dan dat waarvoor de uitlevering is verzocht.

2. Indien het uitleveringsverzoek betrekking heeft op een persoon die op het grondgebied van de aangezochte Partij een straf ondergaat, kan die Partij, indien bijzondere omstandigheden dit vereisen, die persoon tijdelijk aan de verzoekende Partij overleveren op in onderling overleg vast te stellen voorwaarden.

3. De vrijheidsbeneming, die de betrokkene na deze overlevering op het grondgebied van de verzoekende Partij ondergaat, zal worden afgetrokken van de duur van de straf die hij moet ondergaan op het grondgebied van de aangezochte Partij.

Artikel 19.

Verkorte procedure.

1. In het geval bedoeld in artikel 15 kunnen de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij de onmiddellijke overlevering van de uit te leveren persoon verzoeken.

2. Deze overlevering kan slechts plaatsvinden indien de aangehouden persoon daarmede uitdrukkelijk instemt ten overstaan van een ambtenaar van het Openbaar Ministerie van de aangezochte Partij en indien ook deze ambtenaar daartoe zijn toestemming geeft. De aangehouden heeft het recht zich door een raadsman te doen bijstaan. Deze overlevering geschiedt zonder andere formaliteiten en zal moeten hebben plaatsgevonden binnen achttien dagen na de voorlopige aanhouding.

3. In geval de overlevering niet binnen vijf dagen na deze aanhouding heeft plaatsgevonden zullen de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Partij de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij daarvan in kennis stellen en hen, indien daartoe aanleiding bestaat, uitnodigen verder te handelen overeenkomstig de bepalingen van artikel 11.

4. De overlevering brengt voor de betrokkene de gevolgen mede welke zijn verbonden aan de verklaring bedoeld in artikel 13, lid 1, onder c).

Artikel 20.

Overdracht van voorwerpen.

1. Op verzoek van de verzoekende Partij zal de aangezochte Partij, voor zover zulks krachtens haar wetgeving is toegestaan, de voorwerpen in beslag nemen :

- a) die kunnen dienen als stukken van overtuiging;
- b) die afkomstig zijn van het strafbare feit en hetzij vóór, hetzij na de overlevering van de aangehouden persoon worden gevonden;

en deze overdragen.

2. De overdracht is onderworpen aan de goedkeuring van de Raadkamer van de rechtbank van de plaats waar de huiszoeking en inbeslagname hebben plaatsgevonden. De Raadkamer beslist of de in

Partie requérante, les objets saisis. Elle peut ordonner la restitution des objets qui ne se rattachent pas directement au fait imputé au prévenu et statue, le cas échéant, sur la réclamation des tiers détenteurs ou autres ayants droit.

3. La remise des objets visés au paragraphe 1 du présent article pourra être effectuée même dans le cas où l'extradition déjà accordée ne pourrait avoir lieu par suite de la mort ou de l'évasion de l'individu réclamé.

Article 21.

Transit.

1. Le transit à travers le territoire de l'une des Parties Contractantes sera accordé sur demande adressée par la voie prévue au paragraphe 1 de l'article 11, à la condition qu'il ne s'agisse ni d'une infraction considérée par la Partie requise du transit comme revêtant un caractère politique ni d'un ressortissant du pays requis du transit.

2. Sous réserve des dispositions du paragraphe 3 du présent article, la production des pièces prévues au paragraphe 2, alinéa a), de l'article 11, sera nécessaire.

3. Si la voie aérienne est utilisée, il sera fait application des dispositions suivantes :

- a) Lorsque aucun atterrissage n'est prévu, la Partie requérante avertira la Partie dont le territoire sera survolé et attestera l'existence d'une des pièces prévues au paragraphe 2, alinéa a) de l'article 11.

Dans le cas d'atterrissage fortuit, cette notification produira les effets de la demande d'arrestation provisoire visée à l'article 15 et la Partie requérante adressera une demande régulière de transit;

- b) Lorsqu'un atterrissage est prévu, la Partie requérante adressera une demande régulière de transit.

CHAPITRE II.

L'entraide judiciaire en matière pénale.

§ 1. Disposition générale.

Article 22.

1. Les Hautes Parties Contractantes s'engagent à s'accorder mutuellement, selon les dispositions du présent Traité, l'aide judiciaire la plus large possible dans toute procédure visant des infractions dont la répression est, au moment où l'entraide est demandée, de la compétence des autorités judiciaires de la Partie requérante.

2. L'entraide judiciaire pourra être refusée :

- a) si la demande se rapporte à des infractions considérées par la Partie requise, soit comme des infractions politiques, soit comme des infractions connexes à des infractions politiques;
- b) si la Partie requise estime que l'exécution de la demande est de nature à porter atteinte à la sécurité, à l'ordre public ou à d'autres intérêts essentiels de son pays ou si la personne en cause fait déjà l'objet de poursuites pour les mêmes faits ou a été définitivement jugée pour ces faits.

§ 2. Commissions rogatoires.

Article 23.

1. La Partie requise fera exécuter les commissions rogatoires relatives à une affaire pénale qui lui seront adressées par les autorités judiciaires de la Partie requérante et qui ont pour objet l'accomplissement d'actes d'instruction ou la communication de pièces à conviction, de dossiers ou de documents.

2. Si la Partie requérante désire que les témoins ou les experts déposent sous serment, elle en fera expressément la demande et la Partie requise y donnera suite si la loi de son pays ne s'y oppose pas.

beslag genomen voorwerpen geheel of gedeeltelijk aan de verzoekende Partij worden overgedragen. Zij kan de teruggave bevelen van voorwerpen die niet rechtstreeks betrekking hebben op het feit dat de verdachte wordt te laste gelegd, en beslist in voorkomend geval op bezwaren van derden, die houder waren van het voorwerp of van andere rechthebbenden.

3. De overdracht van de voorwerpen bedoeld in het eerste lid van dit artikel kan zelfs plaatsvinden wanneer niet tot een reeds toegestane uitlevering wordt overgegaan in verband met het overlijden of de ontvluchting van de opgeëiste persoon.

Artikel 21.

Transit.

1. De doortocht door het grondgebied van een van de Verdragsluitende Partijen zal, op een verzoek gedaan volgens de in artikel 11, lid 1 bedoelde weg, worden toegestaan op voorwaarde dat het niet gaat om een strafbaar feit dat door de Partij, aan wie toestemming tot doortocht wordt verzocht, wordt beschouwd van politieke aard te zijn, noch om een onderdaan van het land, waaraan toestemming tot doortocht wordt verzocht.

2. Onverminderd het bepaalde in lid 3 van dit artikel is overlegging van de stukken bedoeld in artikel 11, lid 2, onder a), noodzakelijk.

3. Wanneer het transport door de lucht plaatsvindt, zullen de volgende regels toepassing vinden :

- a) Wanneer geen landing is voorzien, zal de verzoekende Partij de Partij over wier grondgebied zal worden gevlogen daarvan kennis geven en berichten dat een van de stukken bedoeld in artikel 11, lid 2, onder a) bestaat.

In geval van een onvoorziene landing zal deze kennisgeving de rechtskracht hebben van het verzoek om voorlopige aanhouding, bedoeld in artikel 15, en zal de verzoekende Partij een normaal verzoek tot doortocht indienen;

- b) Wanneer een landing is voorzien zal de verzoekende Partij een normaal verzoek tot doortocht indienen.

HOOFDSTUK II.

De rechtshulp in strafzaken.

§ 1. Algemene bepaling.

Artikel 22.

1. De Hoge Verdragsluitende Partijen verbinden zich om, overeenkomstig de regels van dit verdrag, elkander wederzijds in zo ruim mogelijke mate rechtshulp te verlenen in elke procedure die betrekking heeft op strafbare feiten, waarvan de bestraffing, op het tijdstip waarop de rechtshulp wordt gevraagd, tot de bevoegdheid behoort van de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij.

2. De rechtshulp kan worden geweigerd :

- a) indien het verzoek betrekking heeft op strafbare feiten die door de aangezochte Partij als een politiek misdrijf of een met een dergelijk misdrijf samenhangend feit worden beschouwd;
- b) indien de aangezochte Partij van mening is dat uitvoering van het verzoek zou kunnen leiden tot een aantasting van de veiligheid, de openbare orde of andere wezenlijke belangen van haar land of indien de betrokken persoon voor dezelfde feiten reeds vervolgd wordt danwel ter zake van die feiten reeds onherroepelijk is berecht.

§ 2. Rogatoire commissies.

Artikel 23.

1. De aangezochte Partij zal gevolg geven aan de rogatoire commissies aangaande een strafzaak, die tot haar worden gericht door de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij en die tot doel hebben het verrichten van handelingen van onderzoek of de toezending van stukken van overtuiging, van dossiers of van documenten.

2. Indien de verzoekende Partij het wenselijk acht dat getuigen of deskundigen hun verklaring onder ede afleggen, zal zij hierom uitdrukkelijk verzoeken en de aangezochte Partij zal aan een dergelijk verzoek gevolg geven, indien de wet van haar land zich daartegen niet verzet.

3. La Partie requise pourra ne transmettre que des copies ou photocopies certifiées conformes des dossiers ou documents demandés. Toutefois, si la Partie requérante demande expressément la communication des originaux, il sera donné suite à cette demande dans la mesure du possible.

Article 24.

1. Les commissions rogatoires seront exécutées par l'autorité judiciaire compétente de la Partie requise, comme s'il s'agissait de commissions rogatoires émanant d'autorités judiciaires nationales.

2. Toutefois, celles qui tendent à faire opérer une saisie ou une perquisition ne seront exécutées que pour l'un des faits pouvant justifier l'extradition en vertu du présent Traité et sous la réserve exprimée au paragraphe 2 de l'article 20.

Article 25.

Si la Partie requérante le demande expressément, la Partie requise l'informerait de la date et du lieu d'exécution de la commission rogatoire. Les autorités de la Partie requérante et les personnes en cause pourraient assister à cette exécution si la Partie requise y consent.

Article 26.

1. Les agents d'une Partie, habilités pour rechercher et constater les infractions, peuvent être délégués par les autorités judiciaires dont ils dépendent en vue d'assister sur le territoire d'une autre Partie, avec l'accord de l'officier du ministère public compétent de celle-ci, aux opérations de recherche et de constatation des infractions dont la poursuite appartient aux dites autorités judiciaires. A cet effet, ces agents seront munis d'une commission rogatoire, précisant les opérations qu'il y a lieu d'effectuer.

2. Lesdits agents fourniront tous renseignements et avis qu'ils jugeront opportuns à la bonne fin des opérations prescrites; ils obtiendront, à leur demande, copie certifiée conforme de tous les procès-verbaux et actes dressés.

Article 27.

1. Les agents d'une Partie qui, dans leur pays, suivent une personne présumée auteur d'un fait pouvant donner lieu à extradition sont autorisés à pénétrer, à la suite de celle-ci, sur le territoire d'une autre Partie. Ils devront immédiatement faire appel aux agents compétents de la Partie sur le territoire de laquelle ils ont pénétré, qui à leur demande appréhenderont la personne poursuivie pour établir son identité ou provoquer son arrestation. Dans ce dernier cas, il sera procédé conformément à l'article 15 sauf s'il s'agit d'un ressortissant de la Partie sur le territoire de laquelle l'intéressé a été appréhendé.

2. Toutefois, si la poursuite reste ininterrompue, et que l'urgence des opérations rend impossible le recours aux autorités locales, les agents de l'autre Partie pourront, dans un rayon de dix kilomètres de la frontière, appréhender eux-mêmes la personne poursuivie et la mener aux fins visées à l'alinéa précédent auprès de la force publique locale.

3. Pour le surplus, il sera procédé, s'il y a lieu, conformément à l'article 26, même en l'absence de la commission rogatoire qui y est visée.

4. Les agents visés aux paragraphes précédents sont :

en ce qui concerne la Belgique et le Luxembourg, les membres de la police judiciaire près les parquets et de la gendarmerie;
en ce qui concerne les Pays-Bas, les membres de la « Rijkspolitie »;
pour les trois pays, les membres de la police des communes dont le territoire se trouve à moins de dix kilomètres de la frontière.

Article 28.

1. Au cours des opérations visées aux articles 26 et 27, les agents en mission sur le territoire d'une autre Partie seront assimilés aux agents de celle-ci en ce qui concerne les infractions dont ils seraient victimes ou qu'ils commettraient.

3. De aangezochte Partij zal kunnen volstaan met de toezending van gewaarmerkte afschriften of fotocopiën van de dossiers of documenten waarom wordt verzocht. Indien de verzoekende Partij uitdrukkelijk vraagt om toezending van het origineel zal zoveel mogelijk aan een dergelijk verzoek gevolg worden gegeven.

Artikel 24.

1. De rogatoire commissies worden door de bevoegde rechterlijke autoriteit van de aangezochte Partij uitgevoerd alsof het ging om rogatoire commissies uitgaande van nationale rechterlijke autoriteiten.

2. Rogatoire commissies echter, die strekken tot een huisroeping of een inbeslagneming, zullen slechts worden uitgevoerd voor feiten, welke op grond van dit verdrag aanleiding kunnen geven tot uitlevering, en onder het voorbehoud uitgedrukt in artikel 20, lid 2.

Artikel 25.

De aangezochte Partij zal de verzoekende Partij, indien zij daarom uitdrukkelijk vraagt, inlichten aangaande de datum en de plaats waarop de rogatoire commissie zal worden uitgevoerd. De autoriteiten van de verzoekende Partij en de betrokkenen zullen bij die uitvoering aanwezig kunnen zijn indien de aangezochte Partij daarin toestemt.

Artikel 26.

1. Ambtenaren van een Partij, die bevoegd zijn tot het opsporen en constateren van strafbare feiten, zullen door de rechterlijke autoriteiten van de Partij waartoe zij behoren, kunnen worden afgevaardigd ten einde op het grondgebied van een andere Partij, met toestemming van de bevoegde ambtenaar van het openbaar ministerie van die Partij, behulpzaam te zijn bij het opsporen en constateren van strafbare feiten, waarvan de vervolging tot de competentie behoort van de eerdergenoemde rechterlijke autoriteiten. Te dien einde zullen die ambtenaren voorzien worden van een rogatoire commissie, waarin wordt aangegeven wat moet worden verricht.

2. De bedoelde ambtenaren zullen alle inlichtingen en adviezen verschaffen welke zij nuttig achten om de verstrekte opdracht tot een goed einde te voeren; op hun verzoek verkrijgen zij een gewaarmerkt afschrift van alle processen-verbaal en andere stukken welke worden opgemaakt.

Artikel 27.

1. De ambtenaren van een Partij, die in hun eigen land een persoon achtervolgen die verdacht wordt van een feit dat aanleiding kan geven tot uitlevering, zijn bevoegd bij die achtervolging het grondgebied van een andere Partij te betreden. Zij zullen onmiddellijk een beroep moeten doen op de bevoegde ambtenaren van de Partij, waarvan zij het grondgebied hebben betreden; deze zullen op hun verzoek de achtervolgde persoon staande houden om zijn identiteit vast te stellen of zijn aanhouding te bewerkstelligen. In dit laatste geval zal worden gehandeld overeenkomstig het bepaalde in artikel 15, behalve wanneer het gaat om een onderdaan van de Partij op wiens grondgebied de betrokkene is staande gehouden.

2. Indien de achtervolging echter niet onderbroken is en het spoedeisend karakter van hun optreden het onmogelijk maakt een beroep te doen op de plaatselijke autoriteiten, zullen de ambtenaren van de andere Partij, binnen een zone van tien kilometer van de grens, zelf de achtervolgde persoon kunnen staande houden en hem met het in het vorige lid vermelde doel voor de plaatselijke openbare macht kunnen geleiden.

3. Voor het overige zal, indien daartoe aanleiding bestaat, worden gehandeld overeenkomstig het bepaalde in artikel 26, zelfs wanneer de daar bedoelde rogatoire commissie niet aanwezig is.

4. De ambtenaren bedoeld in de voorgaande leden zijn :

voor wat betreft België en Luxemburg, de leden van de gerechtelijke politie bij de parketten en van de rijkswacht;
voor wat betreft Nederland, de leden van de Rijkspolitie;
voor de drie landen, de leden van de gemeentepolitie, behorende tot gemeenten waarvan het grondgebied zich op een afstand van minder dan tien kilometer van de grens bevindt.

Artikel 28.

1. Tijdens een optreden als bedoeld in de artikelen 26 en 27 zullen de ambtenaren, die een taak vervullen op het grondgebied van een andere Partij, gelijk gesteld zijn met de ambtenaren van die Partij, voor wat betreft de strafbare feiten waarvan zij het slachtoffer zouden worden of die door hen zouden worden begaan.

2. Ils devront être en mesure de justifier à tout moment de leur qualité officielle.

3. Dans l'accomplissement des opérations visées à l'article 27, ils pourront être porteurs de leur uniforme et de leurs armes réglementaires.

4. Ils sont autorisés à user, en cas de nécessité, des moyens de contrainte et de défense dans les mêmes conditions que les agents de la Partie sur le territoire de laquelle ils opèrent.

Article 29.

1. La Partie requise pourra surseoir à la remise des objets, dossiers ou documents dont la communication est demandée, s'ils lui sont nécessaires pour une procédure pénale en cours.

2. Les objets, ainsi que les originaux des dossiers et documents, qui auront été communiqués en exécution d'une commission rogatoire, seront renvoyés aussitôt que possible par la Partie requérante à la Partie requise, à moins que celle-ci n'y renonce.

§ 3. Remise d'actes de procédure et de décisions judiciaires.

Article 30.

1. Les actes de procédure et les décisions judiciaires devant être notifiés à des personnes se trouvant sur le territoire d'une autre Partie contractante leur seront envoyés, soit directement par les autorités ou officiers ministériels compétents sous pli recommandé à la poste, soit par l'intermédiaire du parquet compétent de la Partie requise.

2. Le parquet requis fera procéder à la notification de l'acte ou de la décision par simple remise au destinataire pour autant qu'il ne soit pas demandé d'effectuer la remise dans une des formes prévues par sa législation pour les significations analogues.

3. Le parquet requis informera le requérant de la suite donnée à la demande de notification.

§ 4. Comparution de témoins, experts et personnes poursuivies.

Article 31.

1. Lorsque dans une affaire pénale l'autorité judiciaire de l'une des Parties jugera nécessaire la comparution personnelle d'un témoin ou d'un expert qui se trouve sur le territoire d'une autre Partie, il sera adressé à ce témoin ou expert une citation à comparaître, par l'intermédiaire du ministère public du ressort dans lequel l'intéressé a son domicile ou sa résidence.

2. Dans ce cas la citation mentionnera le montant approximatif des indemnités à verser ainsi que des frais de voyage et de séjour à rembourser.

Article 32.

1. Les indemnités à verser ainsi que les frais de voyage et de séjour à rembourser au témoin ou à l'expert par la Partie requérante seront calculés depuis le lieu de sa résidence et lui seront accordés selon des taux au moins égaux à ceux prévus par les tarifs et règlements en vigueur dans le pays où l'audition doit avoir lieu.

2. Si une demande lui est présentée à cette fin, la Partie requise pourra consentir une avance au témoin ou à l'expert. Le montant de celle-ci sera mentionné sur la citation et remboursé par la Partie requérante.

Article 33.

1. Toute personne détenue qui subit une peine et dont la comparution personnelle en qualité de témoin ou aux fins de confrontation est demandée par la Partie requérante pourra, si des considérations spéciales ne s'y opposent, être transférée temporairement sur le territoire où l'audition doit avoir lieu, sous condition de son renvoi dans le délai

2. Zij zullen in staat moeten zijn op elk ogenblik hun officiële functie aan te tonen.

3. Tijdens een optreden als bedoeld in artikel 27 zullen de daar bedoelde ambtenaren hun uniform mogen dragen en in het bezit mogen zijn van de wapens die overeenkomstig de voor hen geldende voorschriften tot hun uitrusting behoren.

4. In geval van nood zullen zij bevoegd zijn van dwangmiddelen en middelen tot verdediging gebruik te maken, onder dezelfde voorwaarden als de ambtenaren van de Partij op het grondgebied waarvan zij optreden.

Artikel 29.

1. De aangezochte Partij kan de overgave van voorwerpen, dossiers en documenten waarvan de overdracht is gevraagd, uitstellen wanneer zij deze nodig heeft voor een strafrechtelijke procedure.

2. De voorwerpen en de originele dossiers en documenten, die ter uitvoering van een rogatoire commissie zijn overgegeven, zullen zo spoedig mogelijk door de verzoekende Partij aan de aangezochte Partij worden teruggegeven, tenzij deze er afstand van doet.

§ 3. Mededeling van processtukken en rechterlijke beslissingen.

Artikel 30.

1. De processtukken en de rechterlijke beslissingen, die moeten worden medegedeeld aan personen die zich op het grondgebied van een andere Verdragsluitende Partij bevinden, worden hun toegezonden, hetzij rechtstreeks bij aangetekend schrijven door de bevoegde autoriteiten of deurwaarders, hetzij door bemiddeling van het bevoegde parket van de aangezochte Partij.

2. Voor zover niet wordt verzocht om de mededeling te doen op een van de wijzen door de wetgeving van de aangezochte Partij voor soortgelijke betekeningen voorzien, zal het aangezochte parket het gerechtelijke stuk of de beslissing zonder meer aan degene voor wie het bestemd is doen toekomen.

3. Het aangezochte parket licht de verzoeker in omtrent het gevolg dat aan het verzoek tot mededeling is gegeven.

§ 4. Verschijning van getuigen, deskundigen en verdachten.

Artikel 31.

1. Indien een rechterlijke autoriteit van een van de Partijen in een strafzaak de verschijning in persoon van een getuige of een deskundige, die zich op het grondgebied van een andere Partij bevindt, nodig oordeelt, zal die getuige of deskundige door bemiddeling van het openbaar ministerie van de plaats, waar de betrokkene zijn woon- of verblijfplaats heeft, worden gedagvaard om te verschijnen.

2. De dagvaarding zal bij benadering het bedrag van de schade-loosstelling en van de te vergoeden reis- en verblijfkosten dienen te vermelden.

Artikel 32.

1. De schade-loosstelling en de vergoeding voor reis- en verblijfkosten, die aan de getuige of deskundige door de verzoekende Partij worden toegekend, zullen worden berekend vanaf de plaats, waar hij verblijft, en zullen dienen te worden berekend volgens tarieven die ten minste gelijk zijn aan die voorzien in de regeling, van kracht in het land waar het verhoor plaats moet vinden.

2. De aangezochte Partij kan, indien dit aan haar wordt verzocht, aan de getuige of de deskundige een voorschot toekennen. Het bedrag van dit voorschot zal op de dagvaarding worden vermeld en terugbetaald worden door de verzoekende Partij.

Artikel 33.

1. Indien de verzoekende Partij de verschijning in persoon, hetzij als getuige hetzij tot confrontatie, verzoekt van een persoon, die een vrijheidsstraf ondergaat, kan de betrokkene, indien bijzondere omstandigheden zich daartegen niet verzetten, tijdelijk overgebracht worden naar het grondgebied waar het verhoor plaats moet vinden, op voor-

indiqué par la Partie requise et sous réserve des dispositions de l'article 35 dans la mesure où celles-ci peuvent s'appliquer.

2. Le transit d'une personne visée à l'alinéa précédent à travers le territoire de l'une des Parties sera accordé sur demande de la Partie qui consent au transfèrement. La demande mentionnera le jugement de condamnation et la durée de la peine encore à subir. Pour le surplus, les dispositions de l'article 21 s'appliqueront.

3. La personne transférée restera en détention sur le territoire de la Partie requérante et, le cas échéant, sur le territoire de la Partie requise du transit, à moins que la Partie qui consent transfèrement du détenu n'autorise sa mise en liberté.

Article 34.

Le témoin qui, sans motif légitime, ne satisfait pas aux obligations auxquelles il est tenu en vertu d'une citation visée à l'article 31, sera passible dans le pays requis des peines édictées par la législation de ce pays contre les témoins défaillants.

Article 35.

1. Aucun témoin ou expert, de quelque nationalité qu'il soit, qui, à la suite d'une citation, comparaitra devant les autorités judiciaires de la Partie requérante, ne pourra être ni poursuivi, ni détenu, ni soumis à aucune autre restriction de sa liberté individuelle sur le territoire de cette Partie pour des faits ou condamnations antérieurs à son départ du territoire de la Partie requise.

2. Aucune personne, de quelque nationalité qu'elle soit, citée devant les autorités judiciaires de la Partie requérante afin d'y répondre de faits pour lesquels elle fait l'objet de poursuites, ne pourra y être ni poursuivie, ni détenue, ni soumise à aucune autre restriction de sa liberté individuelle pour des faits ou condamnations antérieurs à son départ du territoire de la Partie requise et non visés par la citation.

3. L'immunité prévue au présent article cessera lorsque le témoin, l'expert ou la personne poursuivie, ayant eu la possibilité de quitter le territoire de la Partie requérante pendant quinze jours consécutifs, après que sa présence n'était plus requise par les autorités judiciaires, sera néanmoins demeurée sur ce territoire ou y sera retournée après l'avoir quitté.

§ 5. Casier judiciaire.

Article 36.

1. La Partie requise communiquera, dans la mesure où ses autorités judiciaires pourraient elles-mêmes les obtenir en pareil cas, les extraits du casier judiciaire et tous renseignements relatifs à ce dernier qui lui seront demandés par les autorités judiciaires d'une autre Partie pour les besoins d'une affaire pénale.

2. Dans les cas autres que ceux visés au paragraphe 1er du présent article, il sera donné suite à pareille demande dans les conditions prévues par la législation, les règlements ou la pratique de la Partie requise.

§ 6. Procédure.

Article 37.

1. Sauf disposition contraire du présent chapitre, les demandes d'entraide devront contenir les indications suivantes :

- a) l'autorité dont émane la demande;
- b) l'objet et le motif de la demande;
- c) dans la mesure du possible, l'identité et la nationalité de la personne en cause;
- d) le nom et l'adresse du destinataire, s'il y a lieu.

2. Les commissions rogatoires prévues aux articles 23, 24 et 25 mentionneront en outre l'inculpation et contiendront un exposé sommaire des faits.

waarde dat hij binnen de termijn door de aangezochte Partij vastgesteld wederom zal worden teruggezonden en onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 35, voor zover dit enige toepassing kan vinden.

2. Op verzoek van de Partij die in de overdracht toestemt, zal de doortocht van een persoon bedoeld in het vorige lid over het grondgebied van een der Partijen worden toegestaan. Het verzoek zal melding maken van het veroordelende vonnis en van de duur van de straf die nog moet worden ondergaan. Voor het overige is het bepaalde in artikel 21 van toepassing.

3. De overgebrachte persoon zal op het grondgebied van de verzokende Partij, en, in voorkomend geval, op het grondgebied van de Partij, aan wie toestemming tot doortocht is verzocht, in hechtenis blijven, tenzij de Partij, die de overdracht van de gedetineerde toestaat, met zijn invrijheidsstelling instemt.

Artikel 34.

De getuige, die zonder geldige reden niet voldoet aan de verplichtingen welke op grond van een dagvaarding als bedoeld in artikel 31 op hem rusten, zal in het aangezochte land onder de strafbepalingen vallen welke de wetgeving van dat land voorziet tegen getuigen, die niet aan hun verplichtingen voldoen.

Artikel 35.

1. Een getuige of deskundige, van welke nationaliteit ook, die na gedagvaard te zijn voor de rechterlijke autoriteiten van de verzokende Partij verschijnt, kan op het grondgebied van die Partij noch worden vervolgd, noch in hechtenis genomen, noch aan enige andere vrijheidsbeperking worden onderworpen voor feiten of veroordelingen, die vooraf gingen aan zijn vertrek van het grondgebied van de aangezochte Partij.

2. Een persoon, van welke nationaliteit ook, die gedagvaard is om voor de rechterlijke autoriteiten van de verzokende Partij te verschijnen ten einde zich te verantwoorden voor feiten ten aanzien waarvan tegen hem een strafvervolgning is ingesteld, kan noch worden vervolgd, noch in hechtenis genomen, noch aan enige andere vrijheidsbeperking worden onderworpen voor feiten of veroordelingen welke vooraf gingen aan zijn vertrek van het grondgebied van de aangezochte Partij, voor zover die niet in de dagvaarding zijn vermeld.

3. De in dit artikel bedoelde immunititeit neemt een einde wanneer de getuige, de deskundige of de verdachte, hoewel hij gedurende vijftien achtereenvolgende dagen na het tijdstip, waarop zijn aanwezigheid niet meer door de rechterlijke autoriteit werd vereist, de mogelijkheid had het grondgebied van de verzokende Partij te verlaten, daar desalniettemin is gebleven of op dat grondgebied is teruggekeerd na het te hebben verlaten.

§ 5. Strafregister.

Artikel 36.

1. De uittreksels uit het strafregister en alle inlichtingen welke op het strafregister betrekking hebben, die door de rechterlijke autoriteiten van een Partij in verband met een strafzaak worden gevraagd, zullen door de aangezochte Partij aan die autoriteiten verstrekt worden, voor zover haar eigen rechterlijke autoriteiten deze in overeenkomstige gevallen kunnen verkrijgen.

2. In andere gevallen dan die bedoeld in het eerste lid van dit artikel zal aan een dergelijk verzoek gevolg worden gegeven overeenkomstig hetgeen is voorzien in de wetgeving, de regelingen of de algemeen gevolgde gedragslijn van de aangezochte Partij.

§ 6. Procedure.

Artikel 37.

1. Voor zover in dit hoofdstuk niet anders wordt bepaald zullen verzoeken tot rechtshulp de volgende gegevens moeten bevatten :

- a) de autoriteit waarvan het verzoek uitgaat;
- b) het onderwerp van en de grond voor het verzoek;
- c) voor zover mogelijk de identiteit en de nationaliteit van de betrokken persoon;
- d) zo nodig, de naam en het adres van degene voor wie het bestemd is.

2. De rogatoire commissies bedoeld in de artikelen 23, 24 en 25 dienen bovendien de tenlastelegging te vermelden en dienen een kort overzicht van de feiten te bevatten.

Article 38.

1. Sauf disposition contraire du présent chapitre, les commissions rogatoires et autres demandes d'entraide judiciaire pourront être adressées directement par les autorités judiciaires de la Partie requérante aux autorités judiciaires de la Partie requise. Elles seront renvoyées accompagnées des pièces relatives à l'exécution soit directement, soit à l'intervention des Ministres de la Justice.

2. Les demandes prévues au paragraphe 1er de l'article 36 pourront être adressées directement par les autorités judiciaires au service compétent de la Partie requise, et les réponses pourront être renvoyées directement par ce service. Les demandes prévues au paragraphe 2 de l'article 36 seront adressées par le Ministre de la Justice de la Partie requérante au Ministre de la Justice de la Partie requise.

3. Les demandes prévues à l'article 33 feront l'objet de communications entre Ministres de la Justice.

4. Dans les cas où la transmission directe est admise par le présent chapitre, elle pourra s'effectuer par le bureau central national de l'Organisation internationale de Police criminelle (Interpol).

Article 39.

Les pièces et documents transmis en application du présent Traité seront dispensés de toutes formalités de législation.

Article 40.

Si l'autorité saisie d'une demande d'entraide est incompétente pour y donner suite, elle transmettra d'office cette demande à l'autorité compétente de son pays et elle en informera la Partie requérante.

Article 41.

Tout refus d'entraide judiciaire sera motivé.

*§ 7. Dénonciation aux fins de poursuites.**Article 42.*

1. S'il paraît opportun aux autorités judiciaires d'une Partie de voir exercer des poursuites par les autorités judiciaires d'une Partie, elles transmettront à l'intervention des Ministres de la Justice le dossier à ces dernières. Celles-ci examineront la suite qu'il y a lieu de donner à cette demande et les autorités requérantes en seront avisées par la même voie.

2. Les procès-verbaux des fonctionnaires et agents de la Partie requérante et les actes de ses autorités judiciaires ont pour effet d'interrompre, dans le second pays, la prescription de l'action publique, si pareil effet y est reconnu aux procès-verbaux et actes correspondants.

*§ 8. Echange d'avis de condamnation.**Article 43.*

Chacune des Parties donnera à la Partie intéressée avis des sentences pénales et autant que possible, des mesures postérieures qui concernent les ressortissants de cette dernière Partie et ont fait l'objet d'une inscription au casier judiciaire. Les Ministres de la Justice se communiqueront ces avis au moins une fois par an.

CHAPITRE III.

Dispositions générales.

Article 44.

Sauf dispositions contraires du présent Traité, la loi de la Partie requise est seule applicable à la procédure de l'extradition ainsi qu'à

Artikel 38.

1. Voor zover in dit hoofdstuk niet anders wordt bepaald kunnen de rogatoire commissies en andere verzoeken om rechtshulp door de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij rechtstreeks worden gericht tot de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Partij. Zij zullen, vergezeld van de documenten die op hun uitvoering betrekking hebben, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van de Ministers van Justitie worden teruggezonden.

2. De verzoeken bedoeld in artikel 36, lid 1, kunnen door de rechterlijke autoriteiten rechtstreeks worden gericht tot de betrokken dienst van de aangezochte Partij en de antwoorden kunnen door die dienst rechtstreeks worden teruggezonden. De verzoeken bedoeld in artikel 36, tweede lid, zullen door de Minister van Justitie van de verzoekende Partij tot de Minister van Justitie van de aangezochte Partij worden gericht.

3. De verzoeken bedoeld in artikel 33 zullen door de Ministers van Justitie tot elkaar worden gericht.

4. In de gevallen, waarin het onderhavige hoofdstuk rechtstreekse toezending toestaat kan deze geschieden via het centrale nationale bureau van de Internationale Politie Organisatie (Interpol).

Artikel 39.

De stukken en documenten welke krachtens dit verdrag worden overgedragen zijn vrijgesteld van alle formaliteiten van legalisatie.

Artikel 40.

Indien een autoriteit die een verzoek om rechtshulp ontvangt onbevoegd is om daaraan gevolg te geven, zal zij dit verzoek ambtshalve overdragen aan de bevoegde autoriteit van haar land en zal zij de verzoekende Partij daarvan in kennis stellen.

Artikel 41.

Elke weigering van rechtshulp zal met redenen worden omkleed.

*§ 7. Aangifte tot het uitlokken van een strafvordering.**Artikel 42.*

1. Indien de rechterlijke autoriteiten van een Partij het wenselijk achten dat door de rechterlijke autoriteiten van een andere Partij een strafvervolgning wordt ingesteld, doen zij het dossier door bemiddeling van de Ministers van Justitie aan laatstbedoelde autoriteiten toekomen. Deze zullen onderzoeken welk gevolg aan dit verzoek kan worden gegeven; de verzoekende autoriteiten zullen langs dezelfde weg daarvan op de hoogte worden gebracht.

2. De processen-verbaal van ambtenaren en beampten van de verzoekende Partij en de ambtshandelingen van zijn rechterlijke autoriteiten stuiten in het andere land de verjaring van het recht tot strafvervolgning indien in het betrokken land aan overeenkomstige processen-verbaal en overeenkomstige ambtshandelingen dergelijk gevolg is verbonden.

*§ 8. Uitwisseling van mededelingen omtrent veroordelingen.**Artikel 43.*

Elk der Partijen geeft aan de betrokken Partij kennis van strafvonnissen en voor zoveel mogelijk ook van naderhand met betrekking tot die vonnissen genomen maatregelen, die betrekking hebben op onderdanen van die Partij en in het strafregister zijn vermeld. De Ministers van Justitie zullen deze mededelingen ten minste eenmaal per jaar uitwisselen.

HOOFDSTUK III.

Algemene bepalingen.

Artikel 44.

Voor zover in dit verdrag niet anders is bepaald, is op de uitleveringsprocedure en op die betreffende de voorlopige aanhouding en de

celle de l'arrestation provisoire et à l'exécution des demandes d'entraide judiciaire.

Article 45.

Les pièces à produire seront rédigées dans la ou dans une des langues de la Partie requérante ou de la Partie requise.

Article 46.

Les Parties renoncent de part et d'autre à toute réclamation pour la restitution des frais résultant de l'application du présent Traité.

Article 47.

Au sens du présent Traité, l'expression « mesures de sûreté » désigne toutes mesures privatives de liberté qui ont été ordonnées en complément ou en substitution d'une peine, par sentence d'une juridiction pénale.

Article 48.

1. Le présent Traité ne s'applique qu'aux territoires européens des Hautes Parties Contractantes.

2. L'application du présent Traité peut être étendue aux territoires non européens du Royaume des Pays-Bas par accord entre les Gouvernements des Hautes Parties Contractantes. Un tel accord peut contenir des dispositions dérogatoires.

Article 49.

1. Le présent Traité sera ratifié et les instruments de ratification seront déposés auprès du Gouvernement belge.

2. Il entrera en vigueur deux mois après le dépôt du dernier instrument de ratification.

3. Chacune des Hautes Parties Contractantes pourra en tout temps dénoncer le présent Traité.

4. La dénonciation s'effectuera par un avis notifié aux deux autres Hautes Parties Contractantes et elle produira son effet six mois après qu'elle aura été notifiée.

5. La dénonciation ne produira son effet qu'en ce qui concerne la Partie qui l'aura notifiée. Le Traité restera en vigueur entre les deux autres Parties.

6. La dénonciation peut se limiter aux territoires ou à certains territoires visés à l'article 48, paragraphe 2.

Article 50.

Sauf déclaration contraire entre Parties intéressées, le présent Traité abroge les traités et conventions d'extradition en vigueur entre lesdites Parties.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont signé le présent Traité et l'ont revêtu de leur sceau.

Fait à Bruxelles, le 27 juin 1962, en triple exemplaire, en langues française et néerlandaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique :

H. FAYAT.

Pour le Grand-Duché de Luxembourg :

N. HOMMEL.

Pour le Royaume des Pays-Bas :

E. TEIXEIRA de MATTOS.

uitvoering van verzoeken om rechtshulp, uitsluitend de wet van de aangezochte Partij van toepassing.

Artikel 45.

De over te leggen stukken zullen zijn gesteld hetzij in de taal of de talen van de verzoekende Partij, hetzij in die van de aangezochte Partij.

Artikel 46.

De Partijen doen over en weer afstand van iedere aanspraak op terugbetaling van de kosten welke uit de toepassing van dit verdrag voortvloeien.

Artikel 47.

Voor de toepassing van dit verdrag betekent de uitdrukking « maatregelen » alle maatregelen die vrijheidsbeneming meebrengen en die bij vonnis van de strafrechter worden opgelegd naast of in plaats van een straf.

Artikel 48.

1. Dit verdrag is slechts van toepassing op het Europese grondgebied van de Hoge Verdragsluitende Partijen.

2. De toepassing van dit verdrag kan bij overeenkomst tussen de Regeringen van de Hoge Verdragsluitende Partijen worden uitgebreid tot buiten Europa gelegen delen van het grondgebied van het Koninkrijk der Nederlanden. Een dergelijke overeenkomst kan afwijkende bepalingen bevatten.

Artikel 49.

1. Dit verdrag zal worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging zullen worden neergelegd bij de Belgische Regering.

2. Het verdrag zal in werking treden twee maanden na de nederlegging van de laatste akte van bekrachtiging.

3. Elk van de Hoge Verdragsluitende Partijen kan dit verdrag ten alle tijde opzeggen.

4. De opzegging geschiedt door daarvan mededeling te doen aan de twee andere Hoge Verdragsluitende Partijen. Zij krijgt rechtskracht zes maanden nadat zij is medegedeeld.

5. De opzegging heeft slechts rechtskracht voor wat betreft de Partij die haar heeft gedaan. Het verdrag blijft in werking tussen de twee andere Partijen.

6. De opzegging kan beperkt zijn tot alle of tot bepaalde delen van het gebied bedoeld in artikel 48, lid 2.

Artikel 50.

Voor zover de betrokken Partijen niet anders verklaren vervallen de verdragen en overeenkomsten betreffende de uitlevering, welke tussen bedoelde Partijen van kracht zijn, bij de inwerkingtreding van dit verdrag.

Ten blijke waarvan de daartoe Gevolmachtigden deze Overeenkomst hebben ondertekend.

Gedaan in drievoud te Brussel, op 27 juni 1962, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor het Koninkrijk België :

H. FAYAT.

Voor het Groothertogdom Luxemburg :

N. HOMMEL.

Voor het Koninkrijk der Nederlanden :

E. TEIXEIRA de MATTOS.

PROTOCOLE

**concernant la responsabilité civile
pour les agents en mission
sur le territoire d'une autre Partie.**

Au moment de signer le Traité d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale entre le Royaume de Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et le Royaume des Pays-Bas, les plénipotentiaires soussignés sont convenus de ce qui suit :

Article 1.

Lorsque, dans les conditions prévues par le présent Traité ou par les autres conventions Benelux, les agents d'une Partie contractante habilités pour rechercher et constater les infractions, se trouvent en mission sur le territoire d'une autre Partie contractante, ces agents sont responsables conformément à la législation de cette dernière partie des dommages qu'ils y causent.

Article 2.

Les autorités dont les agents dépendent assument la réparation des dommages causés par ces derniers sur le territoire d'une autre Partie, dans les mêmes conditions qu'auraient été tenues les autorités de cette partie si les dommages avaient été causés par leurs propres agents.

Article 3.

Les Parties contractantes reconnaissent la juridiction des tribunaux du pays où le dommage a été causé.

Article 4.

Les autorités dont dépendent les agents exécuteront volontairement les décisions exécutoires prononcées contre elles par application des articles 1, 2 et 3, sans qu'ils soit nécessaire de procéder à une formalité quelconque.

Article 5.

Sans préjudice de l'exercice de ses droits vis-à-vis des tiers, chacun des États contractants renoncera, dans le cas prévu par l'article 1, à récupérer sur un autre État contractant le montant des dommages qu'il a subis ou des indemnités qu'il a versées à un de ses agents.

Fait à Bruxelles, le 27 juin 1962, en triple exemplaire, en langues française et néerlandaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique :

H. FAYAT.

Pour le Grand-Duché de Luxembourg :

N. HOMMEL.

Pour le Royaume des Pays-Bas :

E. TEIXEIRA de MATTOS.

PROTOCOL

**betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid
voor ambtenaren die optreden op het grondgebied
van een andere Partij.**

Op het tijdstip van de ondertekening van het Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden zijn de ondergetekende Gevolmachtigden het volgende overeengekomen :

Artikel 1.

Wanneer ambtenaren van een Verdragsluitende Partij, die bevoegd zijn tot het opsporen en constateren van strafbare feiten, onder de omstandigheden voorzien door het onderhavige verdrag of door enige andere Beneluxovereenkomst, optreden op het grondgebied van een andere Verdragsluitende Partij, zijn die ambtenaren overeenkomstig de wetgeving van laatsbedoelde Partij aansprakelijk voor schade die zij aldaar veroorzaken.

Artikel 2.

De autoriteiten van de Partij, waartoe die ambtenaren behoren, nemen op zich de schade, door hun ambtenaren op het grondgebied van een andere Partij veroorzaakt, te vergoeden op de wijze waarop de autoriteiten van laatsbedoelde Partij daartoe gehouden zouden zijn geweest, indien de schade door hun eigen ambtenaren zou zijn toegebracht.

Artikel 3.

De Verdragsluitende Partijen erkennen de rechtsmacht van de rechter van het land waar de schade is veroorzaakt.

Artikel 4.

De autoriteiten van de Partij, waartoe die ambtenaren behoren, zullen vrijwillig en zonder dat daartoe enige formaliteit vereist is, gevolg geven aan voor tenuitvoerlegging vatbare beslissingen, welke tegen hen overeenkomstig het in de artikelen 1, 2 en 3 bepaalde, zijn gewezen.

Artikel 5.

Onder voorbehoud van de uitoefening van zijn rechten tegenover derden, ziet elk van de Verdragsluitende Staten er, in het geval bedoeld in artikel 1, van af het bedrag van de schade, welke hij heeft geleden, of van de schadeloosstellingen, welke hij aan zijn ambtenaren heeft betaald, op een andere Verdragsluitende Partij te verhalen.

Gedaan in drievoud te Brussel, op 27 juni 1962, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor het Koninkrijk België :

H. FAYAT.

Voor het Groothertogdom Luxemburg :

N. HOMMEL.

Voor het Koninkrijk der Nederlanden :

E. TEIXEIRA de MATTOS.